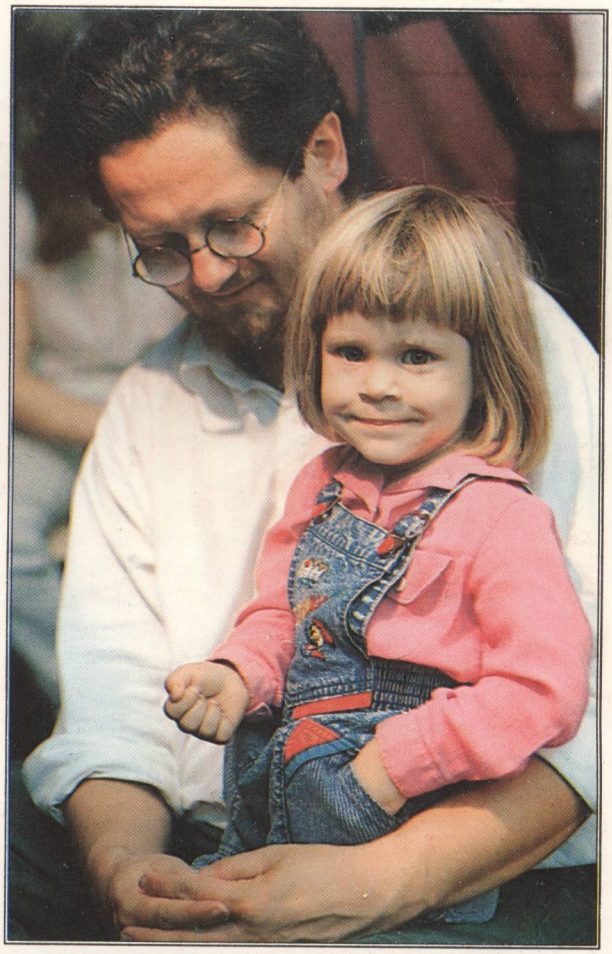
1992 IV. évfolyam

NOVEMBER – DECEMBER 6. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Melléklet:
A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás I. Országos Találkozója

KOVÁCS GÁBOR: JÖJJ, SZENTLÉLEK!

GERZSENYI ERIKA: AZ ÖRÖMRŐL...

IMÁK ÉS TANÍTÁSOK A BELSŐ GYÓGYULÁSÉRT

II. JÁNOS PÁL PÁPA ÜZENETE

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

Az „egyházi bázisközösségek" az Evangélium hirdetői

Az egyházi bázisközösségek (más néven is ismeretesek) gyorsan növekszenek a fiatal egyházakban. Ezeket a püspökök és konferenciáik lelkipásztori elsőségben részesítik, mert olykor bevált középpontjai a keresztény képzésnek és hitterjesztésnek. Itt a keresztényeknek olyan csoportjáról van szó, akik családi körben vagy kisebb közösségben találkoznak, imádkoznak, olvassák a Szentírást, hogy elmélyítsék hitbeli tudásukat, emberi és egyházi problémákról tárgyaljanak, és így megjelelölhetik a közös feladatokat. Ők az egyház életrevalóságának jelei, a nevelés és az evangelizálás eszközei, továbbá magja lehetnek egy új közösségnek, amely a „szeretet civilizációjára" épül. Ezek tagolják és formálják a plébániai közösséget, amelyhez tartoznak. Gyökeret eresztenek városi és vidéki területen, ahol a keresztény élet és az elesettekről való gondoskodás, valamint a társadalmi változásokkal kapcsolatos kötelességek kovászai. Bennük az egyes keresztény ember közösséget talál, önmagát tevékeny elemnek tudja, és bíztatást nyer, hogy vegyen részt a közös munkában. Ilyen értelemben a bázisközösségek az evangelizálás és az első hirdetés eszközei, valamint új szolgálatok elindítói. Krisztus szeretetétől indíttatva sokat segítenek abban, hogyan lehet szakadásokat, törzsi ellentéteket, faji megkülönböztetést áthidalni. Minden közösségnek, amely keresztény akar lenni, Krisztusra, Isten igéjére és az imádságra kell épülnie, Krisztusban kell élnie, az Eucharisztia köré rendeződnie, abban a közösségben, melyet a szívek és lelkek egysége fémjelez, a javak megosztásában a tagok szükséglete szerint (vö. ApCsel 2,42-47). Minden közösségnek - erre figyelmeztet VI. Pál - a helyi és az egyetemes egyházzal egységben kell élnie. Őszinte közösségben a pásztorokkal és a tanító hivatallal; miközben arra törekszik, hogy missziós módon működjék, és minden ideológiai elkülönülést és szellemi eltorzulást kerüljön. A Püspöki Szinódus így nyilatkozik erről: „Mivel az Egyház közösség, ezért az új bázisközösségek, amelyek valóban egységben élnek az Egyházzal, valódi kifejezői a közösségnek, és eszközei annak, hogy még mélyebb közösséget alkosson. Ezért az egyházi élet nagy reménységének alapját ezek adják."

Isten az Evangélium új tavaszát készíti elő

Ha a mai világot szemügyre vesszük, első pillantásra nagyon sok kedvezőtlen dolog tűnik fel, amely az embert a pesszimizmus felé tereli. De ez az érzés alaptalan, mert mi hitünket Istenbe, a mi Atyánkba és mi Urunkba vetjük, az Ő jóságába és az irgalmába. A megváltás harmadik évezrede küszöbén Isten csodálatos új keresztény tavaszt készít elő, melynek már dereng hajnala. A nem keresztény és a régi keresztény népek együttesen közelednek az Evangélium ama értékeihez, amelyek előmozdításán az Egyház fáradozik. Érzékelhető a népek egyetértése és törekvése ezekre a javakra: ilyenek az erőszak és a háború elutasítása, az ember személyiségének és jogainak tiszteletben tartása, a szabadság, igazságosság és testvériség óhajtása, készség a faji és nemzetiségi megkülönböztetések felülmúlására, a nő méltóságának és megbecsülésének hirdetése.

A keresztény remény arra indít minket, hogy minden erőnket vessük be az újraevangelizálás és a világmisszió munkájába. Képessé tesz arra, hogy úgy imádkozzunk, ahogyan Jézus tanított minket: „jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is" (Mt 6,10).

Megszámlálhatatlanul sok ember vár még Krisztusra. Annyira tágasak azok a térségek, mind a népességet, mind a kultúrát tekintve, ahová az Evangélium üzenete még nem jutott el vagy ahol az egyház alig tevékenykedik, hogy mozgósítani kell minden erőt és képességet. Ezért a kétezredik jubileumi esztendő ünneplésére az Egyháznak úgy kell készülnie, hogy még jobban erősíti missziós munkáját. Táplálnunk kell magunkban azt a törekvést, hogy a hit világosságát és örömét másokkal megosszuk; kiemelkedő feladatunk, hogy Isten népét erre neveljük. Nem pihenhetünk nyugodtan, ha az ugyancsak Krisztus vérén megváltott sok százezer testvérünkre és nővérünkre gondolunk, akik úgy élnek, hogy mit sem tudnak Isten szeretetéről. Minden egyes hívőnek és az egész Egyháznak elsődleges gondja legyen a missziók ügye, valamint az emberek örök sorsa, mert ez megfelel Isten irgalmas és rejtett szándékának.

(Redemptoris Missió)

A címlapfotón :

Az Emmausz katolikus karizmatikus közösség idősebb és ifjabb tagja megpihen a Kongresszuson az Úr szeretetében.

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS I. ORSZÁGOS KONGRESSZUSA

Kongresszusunk jelmondata: „Jöjj el Szentlélek!" Ezzel a jelmondattal szeretnénk felidézni azt a nyitottságot és várakozást, ami az apostolok szívében volt az első pünkösd előtt! Szükségünk van arra a hívő várakozásra, amelyben az ember már fölismerte, hogy az igazán nagy ajándék nem a földről való, hanem a mennyből. Erre a várakozásra mindig válaszol az Úr. Ez a válaszadás a Szentlélek kiárasztása és életünk megújítása. Ha a Szentlélek fényében nézzük a magyar történelmet, már a kezdeteknél felismerhetjük a pünkösdi tüzet. Mert mivel magyarázható az, hogy Szent István korában néhány évtized alatt az egész országon végigsöpört a megtérés hulláma? Mivel magyarázható, hogy az a kemény pusztai nép, amelynek vérében volt a korlátot nem ismerő szilajság, bálványimádás, képes volt Krisztus szelíd igájába hajtani a fejét? Mivel magyarázható az, hogy egymás után születtek azok a szentek, akiknek ragyogó példáira egész Európa felfigyelt? Mindennek nincs más magyarázata, mint a Szentlélek kiáradása. Azért idézem ezt most fel, hogy a szívetek megteljen bizalommal. Hogy merjetek bízni abban, ami akkor sikerült, az most is sikerülhet. Annak ellenére, hogy az elmúlt negyven évben kemény diktatúrával elnyomták az egyház életét. Annak ellenére, hogy sok ember szíve üres és közömbös lett. Annak ellenére, hogy sok ember a sátán fogságában él, és súlyos bűnökkel rombolja szívének templomát.

Mindezek ellenére hisszük, hogy a mai Magyarország is megújulhat, ha megnyílik Isten Szentlelke előtt. Hisszük, hogy a modern pogányságból is meg lehet térni, ha valaki bátran igent mond az Úr Jézus Krisztusra. De ehhez a bátor igentmondáshoz össze kell szedni minden erőnket, mert már nem merünk igazán akarni. Oly sok kudarc, csalódás ért bennünket, hogy félünk valamit igazán akarni, valaminek nekilendülni... Össze kell szedni minden erőnket... valahogy úgy, mint a vak Bartimeus tette. Mikor Jézus arra ment, kiáltozni kezdett: *„Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam."* Egyesek csitították: „...hagyd abba, úgyse hallja a Mester...", de ő annál jobban kiáltozott. Így kell nekünk is ma örömmel és bizalommal telve kiáltani: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj meg a magyar népen... Áraszd ki Lelked világosságát és tüzét, hogy mindenki megtérjen és igaz életet éljen!"

Katona István

JÖJJ, SZENTLÉLEK!

A Szentlélekben való megkeresztelkedés tapasztalata a mai katolikus Egyházban

Bibliai alapok

Amikor Péter apostol Kornéliusz százados házában hirdeti Jézust az egyistenhívő pogányoknak, meglepő dolog történik: beszéde közben váratlan öröm önti el hallgatói szívét, arcuk ragyogni kezd, ajkukon istendicséret fakad, nyelvük szokatlan szavakat formál, dicsőítő imájuk meghaladja az érthetőség határait, miközben Isten jelenléte szinte kézzelfoghatóan érezhető a házban. A Szentírás ezt a tapasztalatot így fogalmazza meg: „Leszállt rájuk a Szentlélek." „Péter még be sem fejezte a beszédet, s a Szentlélek leszállt mindenkire, aki hallgatta a tanítást. A körülmetélésből való hívők, akik Péterrel érkeztek, ámulatba estek, hogy a Szentlélek ajándéka a pogányokra is kiárad. Mert hallották, hogy nyelveken beszélnek, és magasztalják Istent" (ApCsel 10,44-46). Péter ezután habozás nélkül megkereszteltelteti a hívővé lett pogányokat, anélkül, hogy a körülmetélésre és a mózesi törvény előírásainak megtartására kényszerítené őket.

Tudja, hogy eljárása szokatlan, hiszen a zsidó tisztasági törvények éles határt vonnak körülmetélt és körülmetéletlen, zsidó és pogány közé. Jeruzsálemben igazolnia kell eljárását zsidókeresztény testvérei előtt. Kényes helyzetében a Szentlélek megtapasztalását használja döntő érvnek. „Amikor elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szentlélek, éppenúgy, ahogy miránk is kezdetben. Eszembe jutott az Úr szava, aki így beszélt: János csak vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekben fogtok megkeresztelkedni" (ApCsel 11,15-16). Az Úrnak ezt a szavát ApCsel 1,5-ben olvassuk, ahol a pünkösdi eseményt jelenti be vele. Sokan azt gondolják, hogy a Szentlélek

pünkösdi kiáradása csak egyszeri esemény volt az Egyház születésekor. Az a tény, hogy Péter ugyanezt a kifejezést Kornéliusszal és házanépével kapcsolatban is alkalmazza, biblikus cáfolatát nyújtja ennek a fölfogásnak. A Szentlélekben való megkeresztelkedés (szószerinti fordításban: megmerülés) a Szentírás szerint hozzátartozik a keresztény beavatáshoz. Ezt látjuk az Apostolok Cselekedeteiben a szamariai hívőknél (8. fejezet) és az efezusi János-tanítványok esetében is (19. fejezet). Ezeken a helyeken nincs szó szélzúgásról és lángnyelvekről, mint a jeruzsálemi első pünkösd esetében. Ezek a teofánia, az Isten-megtapasztalás kifejezései a Bibliában, s a modern szentírástudomány él a feltevéssel, hogy talán nem is történelmi jelenségek, hanem a Sinai-hegyi teofánia elbeszéléséből merített irodalmi elemek. Az istendicséret, a prófétálás és a nyelvek adománya azonban a későbbi Szentlélek-kiáradásoknál is említést nyer. Az 1Kor 14-ből tudjuk, hogy ezek vitán felül történeti jelenségek voltak az ősegyházban. Maga a Szentlélekben való megkeresztelkedés természetesen nem ezekben a külső jelenségekben áll, hanem abban, hogy Isten Lelkének ereje az egész emberi személyt megragadja.

A jelenség otthon van a katolikus Egyházban

A katolikus Egyház mindig ismerte ezt a jelenséget, ha nem is használta rá éppen ezt a bibliai kifejezést. Avilai Szent Teréz, aki ragyogó tollal számol be az istenmegtapasztalás jelenségeiről, a következőket írja a misztikus imáról: „Nézetem szerint itt a Szentlélek a közvetítő a lélek és Isten között; Ő az, aki olyan lángoló vágyakat kelt, és mivel oly közel van hozzá, hatalmas tüzet gyújt benne" (Énekek Éneke 5. fejezet). Ez a lélekben gyújtott tűz a Szentlélek keresztsége, ha nem is nevezi annak. Vianney Szent János szerint az a lélek, amelyet a Szentlélek tart birtokában, „olyan, mint az érett szőlő, amelyből ízletes nedűt sajtolnak. A Szentlélek nélkül viszont olyan a lélek, mint egy darab kő, semmi se jön ki belőle" (Rossé: *A szent plébános.* OMC, Bécs, 1987. 69.o.). Ez a különbség a Szentlélek által birtokolt és a Szentlélek nélküli lélek között: ez a Szentlélek keresztsége, ha a szent plébános nem is nevezi így. Alapos a gyanúnk, hogy ez a két szent (sok más között) ismerte a nyelvek adományát is. Avilai Szent Teréz Önéletrajzában ír arról, hogy a misztikus ima állapotában az emberi lélek „azt óhajtaná, hogy csupa nyelv legyen, s úgy dicsérhesse az Urat. Ezernyi szent együgyűséget rebeg" (16. fejezet). Vianney Szent Jánost egy alkalommal egy gyónója azon kapta, hogy egy láthatatlan személlyel beszélget. „Öt percig beszélt, nem tudom, milyen nyelven, mert nem értettem. Úgy látszott, magán kívül van. Úgy gondoltam, a jó Istent látja. Méltatlannak éreztem magam, hogy ilyen nagy szent jelenlétében maradjak, és kimentem" (BURGER, F.: *Johannes-Maria Vianney.* Miriam-Verlag, Jestetten, 1987. 218.o.).

Prohászka Ottokár bérmáló püspökként látta, hogy bérmálkozói nem lobbannak lángra a Szentlélek tüzétől, és szenvedett ettől. A teológiai magyarázatok, bár nem utasította el őket, nem nyugtatták meg. „Nem, nem, testvérek - írta naplójában 1914-ben -; én értem a teológiát, de a bérmálásban a Szentléleknek pünkösdöt kell csinálnia, a lelket átformálnia, új világot teremtenie." „A tűznek gyúlnia, az égési rohamnak kitörnie kell." „Hát hol van ez mind? S akarják-e ezt a püspökök? a papok? Lelket váró keresztények? Nem szabad lesrófolnunk várakozásunkat, hanem ellenkezőleg fokoznunk kell azt úgy, ahogy Krisztus akarta!" (ÖM 23,265) Prohászka munkatársa, Farkas Edit az általa alapított Szociális Missziótársulatnak tartott konferenciákon, szabatos és kidolgozott tanítást adott a Szentlélek keresztségéről bibliai alapon már 1909-ben. Mindenki számára szükségesnek mondja azt, aki apostolkodni akar. „Aki nem nyeri el a Szentlélek keresztségét - írja -, vessen magára. Öt magát terheli mindaz a súlyos mulasztás, melyet elkerülhetett volna, ha idejében kéri a Szentlélek keresztségét" (F.E. lelkiiskolája II. Szociális Missziótársulat, Bp. 1944. 16.o.). Meghatározza a Szentlélek-keresztség feltételeit is: bűnbánat, engedelmesség és hittel való kérés.

A Szentlélek-keresztség tehát nem ritka misztikus élmény csupán. Prohászka minden bérmálkozónál hiányolja, Farkas Edit mindenki számára lehetségesnek mondja. Az Egyház nem bérmálna, ha nem akarná ezt a kegyelmet mindenki számára. II. János Pál pápa tanítja, hogy a püspökök a bérmálásban folyamatosan megerősítik azokat, akik a keresztségben újjászülettek, s „így bizonyos értelemben a pünkösd kegyelme mindig jelen van az Egyházban" (Dominum et Vivificantem 25.). A Szentlélekben való megkeresztelkedésért imádkozni nem valami új szentség bevezetését jelenti a keresztségen és bérmáláson kívül, hanem annak kérését, hogy a keresztség és főképp a bérmálás kegyelmei hatékonyak legyenek. Az Egyház szüntelenül imádkozza: „Jöjj, Szentlélek!" (Pl. a pünkösdi szekvenciában: Veni, Sancte Spiritus!) Ezzel korántsem tagadja, hogy a Szentlélek már eljött, hanem azt akarja, hogy a Lélek ereje mindig mélyebben, mindig hatékonyabban, mindig újabb módon nyilvánuljon meg személyes életünkben és a történelemben. Amikor 1967. februárjában, 25 évvel ezelőtt - protestáns testvérektől tanulva, de a katolikus hitből semmit föl nem adva - katolikus egyetemi oktatók és hallgatók egy csoportja Pittsburghban nagy erővel és boldog örömmel tapasztalta a Szentlélek keresztségét, nem szektás mozgalom kezdődött, és nem is egyszerűen egy új, furcsa lelki irányzat jött létre az Egyházban. XXIII. János pápa imája nyert meghallgatást, aki a II. Vatikáni Zsinat megnyitásakor új pünkösdért könyörgött az Úrhoz. Nincs okunk tagadni, hogy a Szent-

lélek a hagyományos hitéletben, továbbá a különböző megújulási mozgalmakban is működik. De a 25 éves karizmatikus megújulásban mutatta meg Isten azt, hogy az Apostolok Cselekedeteinek beszámolói a Szentlélek keresztségéről nem a régmúlt egy fejezetét jelentik csupán, hanem ma is hozzáférhető tapasztalatokról számolnak be. Jézus él, és szüntelenül kiárasztja Lelkét azokra, akik megnyitják magukat előtte. Jöjj, Szentlélek, és tedd hatékonnyá Egyházad tanúságtételét a huszadik század utolsó évtizedében!

Személyes tanúságtétel

1977-ben kezdtem kívánatosnak látni a katolikus karizmatikus megújulást, Suenens bíboros **Új pünkösd?** c. könyve nyomán. 1978. tavaszán papi életem és személyes lelki életem mélypontjára érkeztem. Minden erőfeszítés hasztalannak látszott. Mint a fuldokló, nyújtottam ki kezemet a karizmatikus irodalom után. Első próbálkozásaim sikertelennek látszottak. Egy gyónás után látogatott meg először Isten dicsőítésének öröme. Aztán többször is életgyónást végeztem, és a Szentlélek hívása után félénken megpróbáltam kimondani a Lélektől ajkamra adott ismeretlen szavakat. 1978. április 13-án egy esti együttlét alkalmával néhány fiatallal közösen tapasztaltam meg a Szentlélek örömét. Akárcsak Kornéliusz házában, amikor Péter beszédét hallgatták, váratlan öröm öntötte el szívünket, arcunk ragyogni kezdett, ajkunkon istendicséret fakadt. Nyelvünk szokatlan szavakat formált, dicsőítő imánk meghaladta az érthetőség határait, miközben Isten jelenléte szinte kézzelfoghatóan érezhető volt a mátyásföldi plébánia káplánszobájában. Ez az élmény meghatározta életemet. Ennek köszönhetem, hogy ma püspökom engedélyével egy evangelizációs központ kialakításán fáradozhatom, amelynek feladata az lesz, hogy Isten szeretetét és hívását a Szentlélek erejével elvigye az Egyháztól távol állókhoz.

Ne értsük félre a dolgot! A Szentlélekben való megkeresztelkedés nem teszi könnyűvé a keresztény életet. Az én életemben sem a bukdácsolás lett kevesebb, hanem a reménység lett több. A Szentlélek keresztsége beavatási tapasztalat. Nem a szentek kapják meg, hanem a bűnbánók, akik elkötelezik magukat Jézus Krisztus mellett. A nyelvek adománya - mely nem azonos a Lélek keresztségével, de gyakran együtt jár vele vagy követi azt - szintén nem valami rendkívüli adomány, bár néha az is lehet. Arról van szó, hogy a gyermeki gügyögés, önálló szóalkotás képességét a Szentlélek áthatja és Isten misztériumának imádására, a Kimondhatatlan kimondására használja föl. Isten őrizzen bennünket attól, hogy magunkat különbnek tüntessük fel másoknál, vagy vakmerően keressük a rendkívüli adományokat. Mi a keresztény beavatás, a keresztség és a bérmálás szentségi erejének megtapasztalását keressük, és az egészen elemi, rendes adományokkal próbálunk élni, nem zárva ki természetesen, hogy Isten tetszése szerint osztogathat rendkívüli adományokat is. Vagyis követjük azt az iránymutatást, amelyet a II. Vatikáni Zsinat a Lumen Gentium konstitució 12. pontjában adott.

Bűnbánat és megtérés

Ki keresztelkedhet meg a Szentlélekben? A válasz egyszerű, ahogy Farkas Edit is megfogalmazta. Mindenki megkeresztelkedhet a Szentlélekben, aki bűnbánattal fordul Jézus Krisztushoz mint Megváltóhoz, engedelmességet ígér Jézus Krisztusnak mint Urának, és hittel imádkozik a Szentlélek ajándékáért. Semmilyen más feltétel nincsen. Ezeket a feltételeket azonban komolyan kell vennünk. A jóléti társadalmakat jellemzi a bűntudat elsorvadása, a lelkiismeret eltompulása. A demokratikus magyar társadalmat fenyegeti a veszély, hogy boldogan importálja nyugatról az erkölcsi szabadosságot, a gondolkodás relativizmusát és a szekularista teológiát. Ezeket a betegségeket a karizmatikus megújulásnak el kell kerülnie. II. János Pál pápa hangsúlyozza, hogy a Szentlélek egyik fontos küldetése: meggyőzni a világot a bűnről (Dominum et vivificantem 27-38; Jn 16,7). Kivételesen Isten megteheti, hogy valakinek megmutatja szeretetét és örömét, mielőtt bűneiből megtért volna, hogy így vonzza a bűnöst magához. De általában először bűnbánat kell. Szembe kell néznünk bűnös voltunkkal, nem szépítve azt sem személyes kimagyarázkodásokkal, sem egy hamis teológia olcsó megoldásaival. A kommunista diktatúra évtizede alatt hazánkban nagyon kevés ember részesült korrekt katolikus hitoktatásban, főként középiskolás vagy felnőtt szinten. Sokan nem tudják, mi a bűn, és a világ gondolkodását teszik magukévá. Nem egyszer teológusoktól, igehirdetőktől, gyóntatóktól is olyan iránymutatást kapnak, amely ellentétben áll az Egyház tanítóhivatalának világos megnyilatkozásaival. A karizmatikus megújulás semmit sem fog elérni, ha nem tanulja meg néven nevezni a bűnt: legyen az szexuális szabadosság, elváltak újraházasodása, a Teremtő szándékainak semmibevétele a házaséletben, haragtartás és neheztelés, munkahelyi lopás vagy nacionalista fajgyűlölet. Annyi sebtől vérző nemzeti lelkiismeretünknek hallania kell Isten megtérésre hívó szavát, tisztán és világosan, még ha az ellentmondás jelévé leszünk is általa. Az egyénnek pedig, aki a Szentlélek örömére vágyódik, előbb meg kell ismernie az igazi bűnbánat Isten szerint való szomorúságát. Szembe kell néznie bűneivel és szakítania a bűnalkalmakkal, ha igazán Lélekben próbál élni. Jézus Krisztus a kereszten valóban megváltást szerzett. Minden bűnt el tud törölni szent vérével. Minden rossz szokás hatalmát meg tudja törni. Ki tud szabadítani a Gonosz hatalmából. Hittel hozzá kell fordulnunk, nem szépítve bűneinket. Szolgájának, a gyóntatópapnak szavával ő maga mondja ki a feloldozást, és ajándékozza nekünk az új élet szabadságát.

Ez a szabadság egyúttal szolgává-tétel: Jézus Krisztus szolgájává. Át kell adnunk neki életünket mint kizárólagos Urunknak. Szükséges, hogy birtokba vegyen bennünket. A keresztény bűnbánat nemcsak elfordulás a bűntől, hanem odafordulás Jézushoz, az Úrhoz. Kezébe kell adnunk magunkat, hogy szabadon cselekedjék életünkben. Erős elhatározást kell tennünk, hogy mindennél és mindenkinél jobban fogjuk őt szeretni. Az emberi egzisztencia nem tűr ürességet: vagy kárhozatra van beállítva, vagy üdvösségre, vagy a sátán az ura, vagy Jézus Krisztus. Tertium non datur, nincsen harmadik eset. Jézusnak szolgálni szabadság, az ő rabszolgájává lenni emberségünk igazi megvalósítását jelenti.

Nem olyan régen volt alkalmam hallani egy huszonhét éves fiatalember tanúságtételét, aki a börtönben tért meg. Bűnöző múltját, tizenegy börtönben töltött évét most eltörölte a megtérés. Meghalt a keresztrefeszített Jézussal, és új életre kelt a föltámadt Jézussal. Még mindig börtönben van, de dicsőítéssel kezdi a napot, és teljes szívéből szeretni igyekszik azokat is, akik megbántják. Akik korábban lemondtak róla, most azt mondják: „Soha ilyen boldognak nem láttam Zolit." „Bizony, bizony, mondom nektek: elérkezik az óra, s már itt is van, amikor a halottak meghallják az Isten Fia szavát. S akik meghallják, azok élni fognak" (Jn 5,25). Zoli rab volt, amíg szabadon élt, s most a börtönben - szabad.

Az Egyház nem csupán a társadalmat kultúrálisan felemelő, humán értékeket ápoló intézmény. Az Egyház Krisztus teste, élő jelenléte Annak, aki bűneinkért meghalt és megigazulásunkért feltámadt. Megtérést hirdet és az Isten országának új rendjét. „Aki Krisztusban van, új teremtmény" (2Kor 5,17). Erre az újjáteremtésre nemcsak a bűnözők, a deviánsok, a társadalom peremén élők szorulnak rá, hanem mindenki, mert „az egész világ a gonosz hatalmában van" (1Jn 5,19). Legtöbben a gyermekkorban fölvett keresztségben kaptuk meg az újjászületés és az istengyermekség ajándékát; felnőttként azonban tudatosan vállalnunk kell azt. „Aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór" (Mt 12,30). Nemcsak a vallástalan embernek van szüksége megtérésre. „Ha nem tartotok bűnbánatot, éppúgy elvesztek ti is mindnyájan" - mondja Jézus (Lk 13,5). Az ő nevében „megtérést és bűnbánatot kell hirdetni minden népnek" (Lk 24,47).

Minél radikálisabb a megtérés, annál szabadabb kezet kap Isten, hogy cselekedjék életünkben, és Lelkével átjárja azt. Ezért a megtért ember is rászorul a folyvást mélyülő bűnbánatra, a megtérés szüntelen megújítására és konkretizálására.

„Adja mennyei Atyátok a Szentlelket!"

Amikor megbánjuk bűneinket és életünket a megfeszített és föltámadt Jézusnak adjuk át, keresztségünk kegyelme megújul bennünk. Ezzel természetesen együtt jár az az ösztönzés, hogy ne csupán magányosan szeressük Jézust, hanem továbbadjuk másoknak az őbelé vetett hitet. Saját erőnkből ez lehetetlen, ezért Isten Szentlelkének erejét adja hozzá. Jézus föltámadása után tanítványainak nem szabad megindulniuk a misszió útján, amíg erőben nem részesülnek a magasságból. Pünkösddel viszont hatalmas erejű misszió indul meg: háromezren térnek meg mindjárt az első napon. A föltámadt Jézus a Szentlélek erejével hódít. Erre szolgál a Szentlélekben való megkeresztelkedés, amely a bérmálás kegyelmét teszi hatékonnyá bennünk.

Aki bűneit megbánta és életét radikálisan kiszolgáltatta a megfeszített és föltámadt Jézusnak mint Megváltójának és Urának, készen áll a Szentlélek erejének befogadására. Hittel kérnie kell, és Isten meg fogja hallgatni kérését. „Adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle" (Lk 11,13). A kérés meghallgatása különböző módon történik, de sohasem kérdéses. Nem mindnyájan ugyanolyan tapasztalatokra teszünk szert a Szentlélek keresztségében, de ez azért van, mert Isten nem sorozatgyártmányként bánik velünk, hanem mint egyedülálló, fölcserélhetetlen személyekkel. Van, aki meglepetésszerűen tapasztalja a Lélek erejét, mihelyt Istenhez fordult, más pedig hosszasan imádkozik érte, mielőtt valamit is érezne. Van, aki egyedül kéri és megtapasztalja, más rászorul a közösség imájára. Vannak, akiknél először halványabb élmény jelentkezik és utána fokozatosan mélyül el (ilyen volt a saját esetem is). Egyesek mindjárt észlelik a nyelvek karizmáját, másoknak tovább kell próbálkozniuk. A Szentlélek keresztsége nem azonos az élménnyel, sem a karizmákkal, bár utat nyit azoknak. Lényegében arról van szó, hogy a Szentlélek áthatja emberi lényünk kommunikatív dimenzióját. Mások felé fordulásunkban, kapcsolatkészségünkben, beszédünkben is megnyilvánul a szívünk mélyét birtokbavevő Jézus Krisztus. Ez az esemény felnőtt embernél időben egybeesik a megtéréssel, legföljebb a megtapasztalás későbbi.

Szükségünk van-e a Szentlélek keresztségére? Az apostoloknak szükségük volt rá, sőt Urunk se kezdte meg misszióját, mielőtt a Jordán folyónál Isten fölkente hatalommal és Szentlélekkel (ApCsel 10,38). II. János Pál pápa az új evangelizáció misszióját bízta ránk, magyar katolikusokra, püspökökre és papokra, szerzetesekre és világiakra, idősebbekre és fiatalokra. Nézzünk körül a hazában, és kérdezzük: megfelelhetünk-e ennek a magunk erejéből? Szükségünk van a Lélek erejére, a pünkösdi tűzre, az élő Isten beavatkozására. Mondjuk hát szívünkből: Jöjj, Szentlélek! Jöjj, Szentlélek, és keresztelj meg bennünket Isten szeretetének emésztő tüzében! Jöjj, Szentlélek, nyisd meg a szíveket Jézus evangéliumának meghallására! Jöjj, Szentlélek, újítsd meg közöttünk a jeleket és csodákat, hogy megmenthessük ezt a veszni indult világot!

Csontmező

A kommunizmus romhalmazt hagyott maga után. A sátán kacag a káromkodó és paráználkodó, gyűlölködő és anyagias magyarság fölött. Csontmezőt látunk magunk körül, mint Ezekiel próféta (37. fejezet). „Emberfia, életre kelnek még ezek a csontok?" - „Uram, Istenem, te tudod!" Isten azonban azt akarja, hogy mi is tudjuk. „Prófétálj ezekről a csontokról, és mondjad nekik: Ti száraz csontok, halljátok az Úr szavát! Ime én lelket bocsátok belétek, hogy életre keljetek!... És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr!" - „És így szólt hozzám: Prófétálj a léleknek: Így szól az Úr, az Isten: A négy szél tájékáról jöjj elő, lélek, és fújj ezekre a halottakra, hogy életre keljenek! És prófétáltam, amint nekem megparancsolta; és beléjük szállt a lélek, és életre keltek; és lábukra álltak, mint valami igen nagy sereg."

. Bárcsak mai találkozónk ilyen prófétálás lenne! Mondjuk, egész lényünket beleadva: Jöjj elő, Lélek! Jöjj, Szentlélek! Jöjj elő a négy szél tájékáról, jöjj elő a négy égtáj felől! Jöjj, Szentlélek, észak és dél felől, kelet és nyugat felől! Jöjj, Isten pünkösdi tüze, és keltsd életre a halottakat, a kiszáradt lelkeket! Jöjj, Szentlélek, kelet felől, ahonnan az evangélium elérte Európát, és hozd nekünk az evangelizáció lendületét! Jöjj, Szentlélek, nyugat felől, és hozd nekünk a szekularizmus helyett a II. Vatikáni Zsinat igazi szellemét, II. János Pál pápa buzdításainak szellemét! Jöjj, Szentlélek, észak felől, és hűtsd le a szenvedélyeket, a paráznaságot, a káromkodást, a gyűlölködést és az elkeseredést: hozz megtisztulást és reményt! Jöjj, Szentlélek, dél felől, és hozd nekünk a rettegés és a fegyverek dörgése helyett a reménység és az öröm, a kiengesztelődés és a szeretet forró szelét! Jöjj, Szentlélek, hogy kiszáradt csontjaink húst, inakat, idegeket kapjanak, és életre keljünk! Jöjj, Szentlélek, hogy a magyar katolikus egyház megújuljon hitben és evangelizációs lendületben!

Ezekiellel fejezem be (37,11b-14):

„Ők azt mondják: Kiszáradtak csontjaink, elveszett a reménységünk, elvesztünk! Azért prófétálj és mondjad nekik: Így szól az Úr, az Isten: Íme, én megnyitom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor megnyitom sírjaitokat és kihozlak benneteket sírjaitokból, én népem. És belétek adom Lelkemet, hogy életre keljetek, és nyugodt lakóhelyet adok nektek földeteken, és megtudjátok, hogy én, az Úr mondtam ezt, és végbe is vittem - mondja az Úr."

Kovács Gábor

(Elhangzott 1992. szeptember 19-én a Körcsarnokban, a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás I. Országos Találkozóján.)

VAN MENEKVÉS A MOCSÁRBÓL?

— A börtönben találtam meg Krisztust! —

Igen, van! Arról szeretnék néhány sorban beszélni nektek, hogy engem milyen kanyargós és kusza élet után talált meg Krisztus.

Jelenleg a márianosztrai fegyházban töltöm 6 év 3 hónapos ítéletemet. Szerető és gondoskodó családba születtem, de ettől függetlenül szörnyű keserűség és nyomor volt számomra az élet. Egyszerűen nem láttam azt, hogy mi az értelme és célja ittlétemnek. S éppen ezért fordultam az alkoholhoz, az éjszakai szórakozáshoz, csavargásokhoz, stb.

Tizennégy éves koromban édesanyámék beirattak vendéglátóipari szakmunkásképzőbe. Gyakorlati tanulmányaimat a Duna Intercontinentalban folytattam. De iskola után mindig a Blaha Lujza téri csöves galerikben kötöttem ki. Esténként kocsikat törtünk fel, vagy ha kedvünk szottyant, akkor békés járókelőket raboltunk ki. A legszörnyűbb az volt az egészben, hogy még élveztem is az ilyen estéket. Szüleim könyörögtek, hogy ne csináljam ezt, mert előbb-utóbb a börtönben fogok kikötni. Hiába volt minden könyörgés. Én csak mentem a saját fejem után. Ittam, szórakoztam. Aztán egy szép napon letartóztattak, és a bíróság rablás és más bűncselekmények miatt elítélt néhány évre. Azóta többször szabadultam különböző súlyosságú ítéletekből.

Mindig több és több pénz kellett igényeim kielégítésére. S minél többet kaptam, annál több kellett. Ez az ördögi kör tizenhárom év fegyházbüntetést vont maga után néhány hónapos megszakításokkal. A családom már nem reménykedett. Lemondott rólam mindenki. Csak egy valaki volt, aki csendben és szeretettel figyelt engem: Jézus Krisztus! De ezidőtájt még nem voltam tisztában az Úrral. Otthon sokszor láttam, hogy Anyu imádkozik értem, de én csak nevettem rajta. Magamban azt mondtam cinikusan: „Isten, ha vagy, akkor miért nem jössz ide?" Persze, ha vádat emelt ellenem a kerületi ügyészség, akkor mint a sarokba szorított patkány, könyörögtem: „Isten, segíts!" Amikor megkaptam ezt a 6 év 3 hónapos ítéletet, nem tudtam, hogy ezt az Úr Jézus szeretete tette. Sőt, ha valaki ilyet mondott volna

nekem akkor, abban az időben (1989), meg is sértődtem volna...

A Markó utcában voltam előzetes letartóztatásban mostani ítéletem előtt, amikor beszóltak a zárkámba: „Ki akar menni istentiszteletre?" Jelentkeztem. De csak azért, hogy majd jót nevessek az egészen. Lementem, és egyik testvérem, Viktor a szíriai Naamánról olvasott. Arról beszélt, hogy mindannyian leprások vagyunk, és szükségünk van arra, hogy megtisztítson az Úr minket. Nem értettem egészen, de éreztem, hogy itt „valami van a levegőben", és - hála az Úrnak - úgy döntöttem, hogy rendszeresen eljárok a csoportos foglalkozásokra és az istentiszteletekre. Közel másfél évig jártam, ezidő alatt jogerőre emelkedett az ítéletem, és a Kozma utcai fegyházba vittek. Ott ugyanúgy eljártam az alkalmakra. Aztán eljött az a csodálatos nap, amit soha nem fogok elfelejteni: 1991. április 18!

Ezen a napon is voltam missziós imaösszejövetelen, s a testvérek arról beszéltek, hogy lehet találkozni Jézussal (lélekben). Akkor már ott tartottam, hogy értelemmel elfogadtam az Úr létezését, de a szívemmel, lelkemmel nem éltem meg Krisztus Urunkat. Felmentem a zárkámba, és azt mondtam: „Uram! Szeretnék Veled találkozni, de ha lehet, kérlek, mondd meg a Te Igédből azt, hogy hogyan kell megtérni!" Kinyitottam a Bibliát, és az volt odaírva: **„Régi tömlőbe nem szabad új bort tölteni!"** Valamit kezdtem ebből megérteni, s arra gondoltam, talán azt akarja mondani ezzel nekem az Úr, hogy a régi énemet el kell hagynom? Erre tovább imádkoztam, és kértem, hogy mutassa meg az Ő Igéjéből a megtérés módját. Meg is kaptam, de rendesen! János 18,21-nél nyitottam ki, s az volt odaírva: **„Mit kérdesz engem? Kérdezd azokat, akik hallották, hogy mit szóltam nekik!"** Ezekre a drága szavakra szinte megijedtem, vagy meglepődtem, nem is tudom. Leugrottam a felső ágyról, s elkezdtem imádkozni: „Uram, Jézus, kérlek, bocsáss meg eddigi életemért, azért a sok-sok gonoszságért, amit elkövettem ellened!" Amikor a bíróság kimondta az ítéletet, nevettem. S most, hogy láttam magam előtt az Úr Jézust szenvedni a Golgotán - helyettem -, úgy zokogtam, mint egy gyerek. Levette aznap a terhemet az Úr Jézus, és valóban, valósággal belépett az életembe. Most már tudom, kinek hittem, kinek hiszek, ahogy Szent Pál is mondja. Van értelme, célja az életemnek. Azzal is tisztában vagyok, hogy nem véletlenül hagyott az Úr ilyen mélységet megjárnom! Tudok szeretetet adni-kapni, vigaszt nyújtani az embereknek. A pénznek, az éjszakai szórakozásnak, italnak nem ellenállni sikerül, hanem teljesen hidegen hagynak.

Gondolom, akik olvassátok, meglepődtök azon, hogy én, aki börtönben vagyok, hol tapasztaltam meg ezeket a következményeket. Az az igazság, hogy a márianosztrai büntetésvégrehajtási intézet parancsnoka és a nevelőm úgy látta, hogy hazaengedhető vagyok nyolc nap szabadságra a családomhoz. Ez is drága kegyelem volt a mi Urunktól! Otthon voltam a családdal, és sikerült két napot eltöltenem Ménfő-Csanakon a Hét Láng közösség lelkigyakorlatán. Boldog voltam velük! Ennél nagyobb ajándékot az Úr nem is adhatott volna erre a nyolc nap szabadságra.

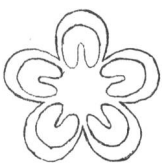
Édesanyám is teljesen átadta az életét az Úrnak, látva megtérésemet. Találkoztam olyan emberekkel, akik rettegtek tőlem régi agresszivitásomért, és néhány perces beszélgetés után azt mondták: „Zoli, te már nem az vagy, akit mi megismertünk négy éve." Dicsőség az Úr Jézus Krisztusnak! Volt, aki azt mondta, hogy gyűlölnie kellene azért, amit tettem az ő barátnőjével, de - nem tudja megérteni, miért - egyszerűen szeretetet érez irántam! Alig egy hét alatt volt olyan kábítószeres fiú is, aki átadta az életét Krisztusnak!

Itt, Márianosztrán is van még rajtam kívül néhány fiú, akit megtalált Isten túláradó kegyelme. S ma nekünk, akik rablók, betörők voltunk, lelkiismeretfurdalást okoz, ha valaki valamilyen módon megaláz minket, és esetleg haragot érzünk iránta!

Mióta az Úrral élek, valóban ÉLEK, s tudom, illetve tapasztalom, hogy nem könnyű kis kirándulás ez az út, hanem bizony nagyon komoly és erőt próbáló túra! Hála legyen az Úrnak, megszerettem a „túrázást". Ujjongok és boldog vagyok Jézus Krisztusban! Kihúzott a mocsárból, és az Ő drága kegyelméből nem kellett megfulladnom!

János 3,16 és 1Kor 13,13 - ma már ezek az én Igéim is veletek együtt, Krisztusban Testvéreim!

Horváth Zoltán

„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örökké éljen.." — János 3,16

„Most megmarad a hit, remény, szeretet. Ez a három, de köztük a legnagyobb a szeretet." — 1 Korintusiakhoz 13,13

A KONGRESSZUSON ELHANGZOTT TANÚSÁGTÉTELEKBŐL

A tanúságtétel felidézi előttünk azt a csodálatos jelenetet, amit az Evangéliumban számtalanszor olvasunk, hogy Jézus csak belép az Őt keresők közösségébe, és a szívek megváltoznak. Belép egy faluba, a betegek meggyógyulnak, a bűnösök megtérnek, s az egész falunak, városnak az élete megváltozik. A tanúságtétel mindig Isten élő jelenlétének bizonysága. Azt bizonyítja, hogy Isten nem hagyta el az ő népét, ma is vele van, ma is kész megújítani népének a szívét, kész teljesen új életet ajándékozni neki.

Éppen ezért minden tanúságtétel örömüzenet is, hogy Jézus itt van, itt jár közöttünk, megérinti a szívedet, hogy bízzál Benne, hogy fogadd be, hogy kész legyél Őt követni, kész legyél mindenedet Neki adni, hogy megszentelje életedet. S annak is bizonyítéka, hogy amit Jézus végbevitt a kereszten, az élő valóság. Ő tényleg megtisztított téged Szent Vére által, hogy valóban új életet élhess, mert a keresztény élet győzelmes élet.

Létünk nincs alávetve a sátánnak, a bűnnek és a gonosznak, mert Jézus megmentett és megszabadított minket a kereszten, megváltott bennünket. Ez a megváltás egy élő megtapasztalás, ha megnyitjuk a szívünket a hitnek és befogadjuk Jézust.

Minden tanúságtétel meghívás az életszentségre is, hogy ami nekik sikerült, ami az ő életükben valóság lett, az tulajdonképpen számodra is valóság lehet, hogy valóban élhetsz Jézushoz hasonló életet. Soha nem szabad elfelejteni azt, hogyha valaki a bűn emberéből a lélek emberévé lesz, ez mindig Isten kegyelmi csodája.

Ez nem az emberi próbálkozásnak vagy emberi erőlködésnek a gyümölcse, hanem ez mindig a kegyelem betörése az emberi szívbe, ez mindig Isten élő jelenléte, élő valósága, aki lehetővé teszi, hogy az emberi szívben elmúljon minden, ami rossz, ami bűnös, ami régi, és helyet adjon az új teremtménynek, ami Jézus Krisztus hasonlóságára formálódik.

Ez a Mennyei Atya vágya öröktől fogva, hogy az Ő gyermekei Szent Fiához hasonlóak legyenek. Ezért fontos, hogy a tanúságtételeket úgy olvassuk vagy hallgassuk, mint örömüzeneteket, hogy általuk nyíljék meg előttünk is a kegyelem csodája. Rajtuk keresztül nyílik meg előttünk az élő hit bizonysága, hogy aminek részei vagyunk, amit megtapasztalunk, ami körülöttünk történik, mind Isten működése, Isten jelenléte, Isten szeretete. Annak megerősítése, hogy megváltott nép vagyunk és Isten itt van velünk és szeret minket.

Katona István

Oltárczy Lajos villamosmérnök, aki vallásos nevelést kapott; egyetemi évei alatt eltávolodott az Úrtól, de egyszercsak kopogtatott a kegyelem a szívén, s a Szentlélek belépett az életébe, hogy megváltoztassa azt. Hálatelt szívvel mondja el most nekünk, hogyan újította meg a Szentlélek az életét:

Testvérek! Úgy jellemezhetném magamat legrövidebben, hogy éltem a tömegember életét, akire Isten iránti bizonytalanság és közömbösség a jellemző. Elhittem, hogy Isten él, hogy van, de hogy Jézus az én személyes megváltóm, aki meghalt és feltámadt értem, ezt nem tudtam. A szívemben ott élt a jó Isten szeretete, de hogyha a munkahelyemen, vagy a környezetemben disznó viccet hallottam, vagy bármilyen káromkodást, akkor együtt voltam a többiekkel. A szívemben ugyan elítéltem, de mégse mertem ellene mondani. Nem mertem azt mondani, hogy ez így nem jó. Ezernyi példát lehetne felsorolni, amikor érzi az ember, hogy belül a szívében mást akar, de kívül mégis teljesen más törvény uralkodik rajta. Ebben az élethelyzetben ért engem János Evangéliuma 7. fejezetének 15-17. verse. Előtte egyébként soha életemben nem olvastam a Szentírást. Abban az Úr ezt mondta nekem: **„A zsidók meglepődve kérdezik Jézust: Hogyan ismerheti így az Írásokat, amikor nem is tanulta? Jézus így felelt nekik: Tanításom nem tőlem való, hanem attól, aki küldött. Aki készen van rá, hogy teljesítse akaratát, meggyőződhet róla, vajon Istentől való-e ez a tanítás, vagy csak magamtól beszélek."** Szíven ütött Jézusnak a szava, mert ebben bizonyosságot ígért. Pont azt a bizonyosságot, amire évek óta várakoztam. Azt mondta, hogy ha készen vagyok megtenni az akaratát, ha követem Őt, akkor önmaga fogja megmutatni, hogy igaz-e amit Ő tanított. Csodálatos volt az az este, az az éjszaka, amikor egyedül voltam, olyan volt az a történés, mint amikor egy sötét teremben felkapcsolják a villanyt, vagy amikor egy virág nyílik ki a bimbóból.

Ez a fény kettős volt. Egyrészt nagyon fájdalmas, mert bevilágította egész életemet és Jézus megadta azt a kegyelmet, hogy bűnbánatot érezhettem és élhettem át addigi életem fölött, a megrögzött, bűnös szokásaim fölött. Ugyanakkor ez a fény boldogító fény is volt, mert megmutatta a célt, megmutatta Jézust. Megmutatta, hogy Jézus él, és hogy Ő engem személyesen hív. Ezek után az fogalmazódott meg bennem, hogy amit eddig éltem, elhagyom és teljesen mást akarok kezdeni Jézussal. Úgy akarok élni, ahogy Ő tanítja nekem, és ahogy az Egyház tanítja.

Ezek után nagyon gyorsan peregtek az események; életgyónás és életrendezés következett. Összeházasodtunk a párommal, aki ma is hűséges feleségem. Ez hat évvel ezelőtt történt. Közös életünkből egy gondolatot szeretnék még kiragadni. Ezzel a megtéréssel kezdődött, hogy rendeződött a kettőnk élete, így megtaláltuk a hivatásunkat Jézusban. Van sok érdeklődési köröm, van jó szakmám, munkám, de hivatásom csak egy van, a család, és ezt Isten megadta a megtéréssel együtt, hogy összeházasodtunk, és azóta is ennek a szentségnek a vezetése alatt szeretnénk élni az életünket.

Ez konkrétan azt jelenti, hogy szeretnénk megmutatni a világnak, bárkinek, akivel találkozunk, hogy a mi házasságunk Krisztus és az Egyház szeretet-kapcsolata. Nem mindig látszik meg rajtam, gyakran ideges vagyok, sokszor elesett, de akkor is adva van a végső cél, amit Jézus adott, amit a szentségben megígért, hogy Vele lehetünk napról-napra, és meg tudjuk élni általa a szeretet-kapcsolatot. A másik gondolat, ami újra és újra feljön bennünk, hogy mivel Jézus megígérte ezt az élő jelenlétet a házasságunkban, ezért szeretnénk ezt látható módon, tehát, mint élő tabernákulum megélni előttetek. Szeretnénk megmutatni, hogy Jézus köztünk van, és szeretnénk Őt a világnak vinni.

S összefoglalóként, hogy mennyire nem egyedi eset ez, Szent Pál Rómaiakhoz írt leveléből (6,15-23) olvasnék föl pár gondolatot, ami nagyon jellemző az életünkre, a megtérésünkre és egyáltalán életünk céljára, amiben most élünk. **„Vagy nem tudjátok, hogy annak szolgái vagytok és annak kell engedelmeskednetek, akinek, mint szolgák alárendelitek magatokat? Vagy a bűnnek, ami a halálba vezet, vagy az engedelmességnek, ami megigazulást eredményez. Míg ugyanis a bűnnek szolgáltatok, az igazsággal szemben szabadok voltatok. Mi hasznotok volt akkor abból, ami miatt most szégyenkeztek? Hiszen annak vége a halál. Most azonban felszabadultatok a bűn alól, és Isten szolgái lettetek. Gyümölcsötök a megszentelődés, célotok az örök élet."** Amen.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

B*otond atya* tanúságot tesz arról, hogy életében milyen változást hozott a Szentlélekkel való találkozás. Pannonhalmán tanított a Bencés Gimnáziumban és végezte a tanári munka nehéz, küzdelmes feladatát, és egyszercsak a szívét átjárta a Lélek tüze és öröme.

Testvérek! Az én tanúságtételem nem sokat ér, mert nagyon egyszerű és nagyon tipikus, de talán azért kell elmondani, hogy a papok számára adjátok tovább. Hálát adok az Úrnak, mert azt hiszem több százan vannak itt, akik ismerik az életemet. Találkoztam olyanokkal, akiket 1961-től kezdve gyóntattam az Egyetemi templomban. Sokan vannak, akikkel 25 éves ferences templomi gyóntatásaim alatt találkoztam.

Annak idején azt gondoltam magamról: „...elég tisztességes és becsületes papi életet élek, ezért nincs szükségem megtérésre..." De Isten vezetett, és úgy vezetett, hogy Győrbe kerültem. A győri imacsoportból egy nap odajött hozzám egy fiatal lány. A gyóntatás alatt elkezdett sírni. Arra gondoltam magamban: „milyen nagy bűne lehet ennek a szegény leánynak..." Ezután elkezdtem vele beszélgetni, és ő azt mondta: „...az atya, aki velünk volt, elvitt bennünket a Lélek-keresztségig. Mindenkinek mindene volt: az öregeket, a betegeket látogatta, az ifjúságot összefogta... és elhelyezték innen, ezért sírok. Azt mondta nekünk ez az atya: ha én elmegyek, pap nélkül ne legyetek..." Azt mondtam neki: „én szívesen elmegyek akár egy alkalommal, hogy senkinek a terhére ne legyek; akár rendszeresen, ha papra van szükségük..." Rám nézett és azt felete: „nem baj, ha idősebb is tetszik lenni, jöjjön..." Így kerültem ebbe az imaközösségbe, ahol ezután az első megaláztatásom következett, mert azt gondoltam magamról, hogy elég jó vagyok. Már az első alkalommal nekem szegezték a kérdést ezek a fiatalok: „Megtértél-e?... odaadtad-e az életedet Istennek?..." Azt válaszoltam: „...én fogadalmat tettem... megpróbáltam becsületes lenni..." Ők ezt mondták: „...minden pap ezt mondja, és mégsem úgy élnek!" Rájöttem, hogy bizony nekem is szükségem van a megtérésre. Ezért mondom - papi tanúságul -, ha én azt válaszoltam volna: „...ti senkik vagytok, ...nem ismeritek az életet, ...én ez és ez vagyok", és hátat fordítok nekik, soha nem termi az életem azt a gyümölcsöt, amit talán valamennyire megtermett azóta.

Volt az én életemben is elbizonytalanodás, és ha Isten meg nem ragad, lehet, hogy elkallódtam volna. Ez a közösség olyan szépen növekedett, hogy 8 évi győri tanárságom után egy napon behivatott a házfőnök és ezt mondta: „az ÁVÓ-nak feltűnik, hogy sokan járnak ide a bencés házba... Hogy lehet az, hogy 9 után mennek csak el?..." Így újra visszakerültem Pannonhalmára, de akkor már megújulva.

Amikor Pestre jártam lelkipásztori munkát végezni, elkezdtem beszélni a testvéreknek a ferences templomban a megtapasztalásomról. Ők ostorozni kezdtek: „Boti, még mindig nem kaptad meg a Szentlelket?..." „Én várom a Szentlelket, és készen vagyok, hogy jöjjön, amikor akar..." - válaszoltam. De tulajdonképpen féltem Tőle. Ugyanakkor azt vártam, hogy az akaratomat győzze le, hogy a szabadságomat vegye el és úgy jöjjön. És nem jött... (Papoknak mondom, ezért ha papokkal találkoztok, merjétek nekik ezt elmondani.)

Azután 1980 december 29-én néhányan azt kérték: „Boti, szeretnénk veled fölmenni és imádkozni érted..." Meggyújtottak a szoba közepén egy gyertyát és elkezdtek imádkozni. Ahogy imádkoztak egyszerűen megtelt az életem a Szentlélekkel. Magam sem értettem. Csak azt tudom, hogy rögtön jött a nyelvek adománya és Isten átalakította az életemet. Amikor ezt a tapasztalást meg-

éltem, rögtön szenvedések és csapások értek, mert aki egyszer a Szentlélekben újjáépül, az ellen a sátán sokféle támadást indít innen-onnan.

Amikor 1989-ben visszakapta a Pannonhalmi apátság a hozzátartozó plébániákat, azt mondtam: „...ha engem bárhová tesznek is, odamegyek..." Egy romos plébániára és egy romos egyházközségbe kerültem. Azóta ebben az egyházközségben 8 imaközösség van. Legalább 100 olyan ember van, aki elvégezte a lelki magvetést (a szemináriumot), a környéken pedig több száz. De papi tanúságul mondom, ha én annak idején ellenállok a Szentléleknek és nem engedem, hogy megalázzanak azok a 20 éves fiatalok - akik nekem rontottak, hogy „...megtértél-e és odaadtad-e az életedet Istennek..." -, akkor lehet, hogy elkallódtam volna, és ezt a gyümölcsöt soha életemben nem teremhette volna meg bennem a Szentlélek.

Most készülünk egy evangelizációs központot építeni. Nyáron Ménfő-Csanakon, István atya közösségének lelkigyakorlatán 120-an voltak. Valóban bejárta a Szentlélek az egész környéket. De csak annyit tudok mondani, hogy ebben én semmit sem csinálok - ezt tudom, és tudja mindenki, hogy így van. Egyszerűen a Szentlélek működik. Tehát nekem ebben csak annyi a dolgom, hogy ne álljak ellen a Szentléleknek. Hadd dolgozzon, ahogy akar, és ne akadályozzam meg a jót. Amikor ezt megteszem, vagy legalábbis próbálom megtenni - mert még van ám bennem ellenállás, gőg, meg ki tudja mennyi minden -, akkor megtapasztalom: a Szentlélek úgy működik, hogy képes a legegyszerűbb embertől a legműveltebb emberig megújítani az egyházközséget. Fiatal, öreg együtt ujjong, amikor az Úrban és az Úr által megújul az élet!

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Marosi Ildikó egy egészségügyi intézményben dolgozik, és hivatást kapott arra, hogy a Szentlélek szemináriumon keresztül elvezesse az embereket a megújuláshoz. Erről szól most hozzánk:

Köszöntelek Benneteket! Az Úr hűségéről és az Isten ajándékozó szeretetéről szeretnék beszélni nektek.

Ahhoz, hogy Szentlélek szemináriumokat vezessek, magamnak is el kellett érkeznem az Úrhoz egészen közel. Az elmúlt nyáron voltam egy lelkigyakorlaton, és ott ima közben, egy kép vonult el lelki szemeim előtt, ami összefoglalta az életemet. Így indult a kép: Ketten indultunk el az úton, Jézus és én. Egy darabig együtt mentünk, de azután az út kettévált. Lett egy keskenyebb és egy szélesebb szakasz. Jézus elindult a keskeny, ám egyenes úton, én pedig elindultam a szélesebb, de görbe részen. Ez ment egy darabig, azután a két út megint találkozott. Jézus ott állt az útkereszteződésnél, pedig az Ő útja rövidebb volt, mint az enyém. Nem szólt semmit, csak átvette a hátizsákomat, saját vállára vette, belém karolt, majd együtt mentünk tovább az úton. Azután azt láttam, hogy sok kéz nyúl felém az út mellett, de az én kezem üres volt. Senkinek nem tudtam adni semmit. S ekkor Jézusra néztem, és így mindenkinek teljesíteni tudtam a kérését, mert Jézusban minden megvolt, és Belőle lehetett és lehet meríteni. Ez foglalja össze az én életemet. Lefordítva pedig azt jelenti, hogy amikor gyermek voltam, elköteleztem magam az Úr előtt. Letérdeltem a templom nagy keresztje előtt és átadtam az életemet Jézusnak. Megtaláltam azt a füzetet, amibe akkortájt ezt írtam: „Szívembe vésve mélyen kereszted és neved nem tépheti ki semmi." Azután úgy tűnt egy darabig (16 évig), hogy mégis kitépődött, mert elindultam a másik úton. Ettől függetlenül - hogy életemet az Úrnak adtam gyermekfejjel -, nagyon sok mindent megtapasztaltam. Sok mindennek rabja lettem, de nem Jézus Krisztusnak a rabja. Éreztem, hogy ez az élet valahogy nem stimmel. Állandóan hiányérzetem volt és állandóan kerestem valamit. Amikor a legmélyebb pontján voltam az életemnek, akkor egy alkalommal beléptem a szobámba, megálltam az íróasztalom előtt valamit keresve, és megláttam, hogy a szemben lévő falról eltűnt a kereszt. Lábaim a földbe gyökereztek, és azt gondoltam, hogy nem bírta tovább, leszállt a falról, elhagyott. Ez bennem mélyreható változást idézett elő. Pedig nem történt más, csak az, hogy az édesapám levette a falról, hogy mintát vegyen róla. Azonban ez mégis arra vezetett, amit gyermekfejjel írtam, „kereszted és neved szívembe vésve" - de vajon hol van? S akkor tértem vissza azon a bizonyos úton Istenhez egy mély bűnbánatban.

Ezután elindultam az Isten felé vezető úton. Lassan, botladozva, kerestem az Istent, de sok mindennek rabja voltam még. Megtapasztaltam akkor, hogy Jézus a Szabadító, aki megszabadít mindattól, ami nem Ő. Így szabadultam meg a cigarettától. Ez egy érdekes történet: Minden este akartam imádkozni, de előtte mindig rágyújtottam, és utána sose sikerült imádkozni. S aztán egy éles választás elé kerültem. A tét az volt, hogy vagy Jézus, vagy a cigaretta. Én azt mondtam: „Jézus, Te vagy az Úr, segíts nekem, mert én egyedül nem tudom." Őt választottam. Attól kezdve mindenféle elvonási tünet nélkül soha többet nem kellett rágyújtanom.

Jézus mástól is megszabadított így, s utána mélységes vágyat ébresztett bennem. Kaptam könyveket és majdnem egy évig imádkoztam a Rózsafüzérből a Szentlélek tizedet. Valami nagyobb, valami mélyebb után volt a szívemben a vágyakozás. S akkor még egészen bezárt ember voltam. Egy alkalommal hazamentem beteglátogatásból - ismét egy olyan helyzetből, amikor az Úr szabadított valamiből -, és ezt kértem a buszra várakozva: „Uram, nyiss meg engem Tefeléd és az emberek felé." Mikor hazaértem, leültem a kályha mellé, és valahogy a kezembe került a Szentírás. Kinyitottam és ráesett a tekintetem egy szóra, mely ez volt: **„effata"** (nyílj meg). Teljesen megdöbbentem ettől, és az életem úgy folytatódott, hogy Isten elkezdte nyitogatni. Kezembe került

Charoters: „A magasztalásban rejlő erő" című könyve és ehhez hasonlóak. Az atya, aki a kezembe adta ezeket, buzdított engem. Ebből értettem meg, hogy szükségem van a Szentlélekre. Bár ezt kifejezni nem mertem, de felkészültem rá. „Nekem ez kell... Én is ilyen akarok lenni... Én is szeretném az Istent magasztalni és dicsőíteni, és az egész életemmel Felé fordulni." Egy napon elmentem ehhez az atyához. Egész nap böjtöltem, s azt mondtam magamban: „Én addig onnan haza nem megyek, míg a Szentlelket meg nem kapom..." Neki erről egy szót se szóltam, hanem olyan gyónásban tettem le az életemet, ahogy talán azelőtt még sohasem gyóntam, és kértem Jézust a szívemben, hogy egészen vegye át az uralmat bennem. S ekkor az atya, minden kérés nélkül, kinyújtotta fölém a kezét és imádkozott a Szentlélek kiáradásáért. Ettől a naptól kezdve az életem gyökeresen megváltozott. Nem azt mondom, hogy akkor nagy élményt éreztem, hanem hogy mélységes hitet kaptam és bizalmat az élő Istenben. És mintha egy másik szemüveget kaptam volna, amivel sokkal tisztábban látok. Más lett az értékrend az életemben. Isten került az első helyre, és ebben az éles fényben, ami belémhatolt a Szentlélek által, fokozatosan megmutatta nekem, hogy mi az, amit ki kell vetnem az életemből, és még a mai napig is mutatja.

Elvezetett egy közösségbe, amit addig soha el nem tudtam képzelni, hogy én egy közösségben megszólalok. Többféle közösségbe vezetett ezután az Úr. És én állandóan kerestem. Nem volt elég. Nagyon örültem a közösségeknek, de egyik sem elégítette ki a szívem mélyén lévő vágyakat. És akkor, egy alkalommal a templomba mentem, és egy álmot láttam, mert nagyon fáradt voltam és elaludtam a templom hátuljában. Az álomban ezt láttam: Egészen az oltár előtt voltam, nyakamban egy virágos láda, előttem a régi oltár, és pontosan tudtam, hogy a régi oltár az az Úr Isten maga. A nyakamban lévő ládában pedig én vagyok az összes tulajdonságaimmal, adottságaimmal együtt. És amikor felfedeztem az élő Urat, akkor boldogan összekaptam ebből a csokorból annyit, amennyit el tudtam a két kezemmel érni. Átadtam Neki: „Ezt mindet Neked adom", és akkor megszólalt a hang: „De én mindet akarom, tehát nem csak ennyit, hanem az egészet." Úgy éreztem, hogy valóban az Istent csak teljes egészében lehet szolgálni. Csak úgy érdemes élnem, hogyha mindent odaadok. De akkor még nem értettem egészen, hogy ez mit jelent. Azután tovább kutattam, és miközben a teológiára jártam, ott tudtam meg, hogy léteznek szociális testvérek. Hozzájuk hasonlóan próbáltam elrendezni az életemet, vágyakoztam bevinni a világba Isten szeretetét, és mindenkinek elmondani: „Él az Úr és szeret téged." S ekkor hozzájuk csatlakoztam, és ebben a csatlakozásban kaptam egy mondatot 1990-ben, ami elindított arra, hogy ezt a magvetés sorozatot (Szentlélek szemináriumot) elindítsuk. Az Úr megígérte karácsonyi ajándékként, egy egész nyári bűnbánat után közösségünknek, hogy ajándékot ad nekünk. És ez az ajándék a Szentlélek szeminárium volt, amit elkezdhettünk először 5 csoportban, azután 12 csoportban. Most már nem tudom hányadik csoportnál tartunk. Több százan végezték el ezt a lelki magvetést, amiben az Isten megérintette az embereket, s megmutatta azt, hogy az emberek képesek megnyílni az Isten szeretetére. Egyre többen és egyre jobban megnyílnak az Isten szeretetére és azt látom, hogy most vagyunk talán 400 vagy 500-an, de előttem nem ekkora stadion van, hanem egy egész város, egy egész ország, amelyik mind azt mondja, hogy „él az Úr és szeret bennünket az Úr."

Az én szívemben az a mondat visszhangzik, hogy az Isten hűséges hozzánk, hűséges a szövetségéhez, hozzám és mindannyiunkhoz. És rajtunk keresztül is megmutatja arcát a világnak és engem felhasznált erre, nekem is odaadta a kezét és a hangját, hogy ezekkel szolgálhassak és dicsőíthessem Őt. Köszönöm!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Örömmel értesítem a Marana Tha kedves olvasóit, hogy Tardif atya előreláthatólag 1993 májusában hazánkba látogat. Addig is sok-sok imával kérjük az Urat, hogy az Ő gyógyító szeretete minél több embert megérintsen Tardif atya közbenjáró imája által. A szentmise pontos idejét és helyét következő számunkban közöljük.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

A papír árának növekedése miatt 1993 január 1-től 10 Ft-tal emeljük újságunk árát. Kedves olvasóinkat a színvonal emelésével próbáljuk majd kárpótolni.

A következő Élet a Lélekben Szeminárium 1993 február 1-én indul, a lelki sérüléseket gyógyító szeminárium első nyolc előadása pedig február 3-án kezdődik. Gyülekezés: a pesti ferenceseknél a földszinti hittanteremben este 19 órakor. A részvételi szándékot - a nagy érdeklődésre való tekintettel - kérjük időben jelezni.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Az „Áldjad én lelkem az Urat" c. énekeskönyv legújabb kiadása december elején újból kapható lesz. Szintén megjelenik - R. Martin: Éhezés Istenre.

PASKAI LÁSZLÓ BÍBOROS ÚR LEVELE A KARIZMATIKUS KONGRESSZUS RÉSZTVEVŐIHEZ

Szeretettel köszöntöm a résztvevőket. Örömmel olvastam levelükből, hogy az Egyház közösségében, az Egyház építésére, az Egyház tanítása szerint, imádságukkal akarják gazdagabbá tenni közösségi és egyéni életüket. Mindennek a forrása a Szentlélek, akinek elküldése volt Jézus Krisztus legnagyobb ígérete és ajándéka. Csak a Szentlélek indít és tanít meg az imádságra (vö. Róm 8,26-27). Ebben a szellemben óhajtok szólni az egybegyűltekhez.

Szent Lukács evangelista leírja, hogy Jézus - nyilvános működése előtt - a negyven napos magánya és a kísértések leküzdése után „a Lélek erejében visszatért Galileába" (Lk 4,14). Jézus emberi természetében a „Lélek erejében" kezdte és végezte nyilvános működését, a megváltás művét, és ennek eredményeként küldte el Egyházának a Szentlelket. Krisztus tanítványait is ugyanez a lelkület jellemzi: „a Lélek erejében" lehetséges a mindig gazdagabb, tökéletesebb, a jócselekedetekben gyarapodó keresztény élet.

A Szentléleknek különböző ajándékai vannak - az egyéni adottságoknak és a szolgálatoknak megfelelően. A szolgálatok és a feladatok különbözőek, de valamennyi arra szolgál, hogy „felépítsék Krisztus testét", vagyis az Egyházat (vö. Ef 4,11-12). Jólesően olvastam levelükből, hogy ez a szándék él lelkükben, ezt a célt akarják megvalósítani. A Szentlélek az Egyház éltető lelke, a megtapasztalható emberi gyarlóságok és gyengeségek ellenére is. Az Egyház gazdagítása imádsággal, áldozatokkal, jócselekedetekkel legyen olyan cél, amelyet a Szentlélek indítására mindig jó szívvel vállalnak és teljesítenek.

Kísértések is körülvesznek bennünket, amelyekre fel kell készülnünk és amelyeket erős lélekkel le kell küzdenünk. A kezdeti Egyház is megtapasztalta a kísértéseket, és ez végigkíséri az Egyházat földi zarándokútján. Szent János, tapasztalatai alapján, levelében már felhívta hívei figyelmét a „lelkek megkülönböztetésére". Későbbi időben a lelki élet mesterei különböző formában megfogalmazták a lelkek megkülönböztetésének a módjait. A Szentlélekben való gyarapodás a Szentírás tanítása alapján mindenkitől megkívánja ezt a készséget. A Szentlélek adja világosságát, hogy minden helyzetben felismerhessük azt, ami tőle származik, és erőt ad annak teljesítésére.

Szívből kívánom, hogy találkozásuk a „Lélek erejében" gyümölcsöző legyen. Szolgálják Egyházunk megújulását; szolgálják, hogy minél több emberhez eljusson Krisztus evangéliuma, és a Szentlélek kegyelméből elnyerjék az élő hit adományát.

Önmagamért is kérve imáikat, szeretettel köszöntöm a találkozó minden tagját.

Paskai László
bíboros, prímás, esztergomi érsek

IMÁK ÉS TANÍTÁSOK A BELSŐ GYÓGYULÁSÉRT

Old föl magad, amikor énekelsz. Most egymás közt vagyunk, megtehetjük. Most olyan segítséget kapunk egymástól, hogy ha most elkezded, igazán örülsz a testeddel is, mert erről van szó. A karizmatikus ember, amikor imádkozik, a testével is imádkozik.

Beszéltem valakivel - itt van köztetek -, akinek egy sereg gyereke van, és most megint hordoz egy gyermeket. Azt mondta: „kevésnek érzem magam és gyöngének". Vele érzel? Vállalod ezt a gyermeket? Tudod mit jelent, amikor gyönge vagy és kevés, de az Úr megjándékoz egy gyermekkel? A te életedben is előfordul, hogy lemerül az akkumulátor és gyöngének érzed magad.

Te talán már régen megújultál, most mégis úgy érzed nincs semmid, nem tudsz adni semmit, nem tudod elvállalni a következő gyermeket. Kérjük az Úrtól, hogy fölerősítsen minket, hogy el tudjuk vállalni a mi következő gyermekünket - testileg, lelkileg és szellemileg. Ez a lelki, szellemi vállalás nagyon fontos.

A megújulásban olyan lendület van - ha megfigyelted -, mint a tenger hullámaiban. Láttad már a tengert? Egyszer nagy a hullám, azután kisebb lesz. Érted? Most nem szabad elengednünk a mi hullámunkat. Attól lesz kisebb, ha kifáradunk. Ne engedd, hogy a megújulás kifáradjon benned! Ne engedd, hogy lelapuljon! Hogy te fáradt, erőtlen karizmatikus legyél - ez nem jó. Kérjük ma délután az Úrtól, hogy teljesen megújítson bennünket a lendületben - nem abban, hogy az első édességeket visszaadja. Visszamennénk oda a tehetetlenségbe, mert először csak örültünk, de nem tudtunk tenni. A nyomorúság, a szenvedés, a megaláztatás, a gyötrődés által sokkal mélyebben építünk, mélyebb alapokra, és ezáltal magasabbra is tudunk építeni rajta. Nem azt kérjük az Úrtól, hogy elvigyen minket egy kis burokba, hogy megvédjen minden támadástól, vagy valami hasonlót, hanem hogy mindabban, amiben vagyunk, megerősítsen, feltöltsön bennünket. Voltál már úgy, hogy nem tudtad honnan van akkora erőd, mert te nem voltál rá se alkalmas, se méltó? Az Úrtól volt. Voltál már úgy, hogy napokig, hetekig örültél és nem tudtad mitől? Mások imádkoztak érted, és az Úrtól volt. Voltál már úgy, hogy gyötrődtél és nem tudtad mitől? Nyugi, az Úrtól jött. Tehát engedd, hogy az Úr teljesen átvegyen téged, vigyen magával. Újulj meg ebben - akár gyönge vagy, akár erős, akár van erőd, akár nincs, akár képes vagy rá, akár nem -, és vállald el. Nekem ebből az egész napból az az anya marad meg, aki aggódik, hogy lesz-e ereje ezt a következő gyermeket elvállalni - de én azt mondom: lesz! Érted? Talán neked is vannak gyermekeid, akiket meghívhattál volna, de nem merted, mert arra gondoltál „hátha nem vagyok alkalmas rá". Így volt?

Menjünk tovább a dicsőítésben, mert ez nagyon fontos. Add át magad az énekeknek, és énekelj egész szíveddel, testeddel, lelkeddel és szellemeddel. Amikor 1984-ben Rómában a Nemzetközi Karizmatikus papi lelkigyakorlaton találkoztam a világ püspökeivel, és azt láttam, hogy ujjongtak a papok és a püspökök, azt hittem a holdon járok. Valami más világ, mert mi itthon megszoktuk, hogy gyerünk neki, adjál. Tehát akármilyen a papod, akármilyen a püspököd, ne a külső embert nézd, hanem lásd meg, hogy Isten fölkentje, és úgy dicsőítsd Istent érte. Nagyon nagy szükségük van a mi papjainknak és püspökeinknek arra, hogy szeressék őket. Én belepusztulok, ha engem nem szeretnek, és kikészülök ettől. Mindnyájunknak abból adódnak a sérülései, ha úgy érezzük, hogy nem szeretnek bennünket eléggé. Pedig tudjuk nagyon jól, hogy minket Isten arra küldött, hogy megváltsuk a világot. Igaz? Ki nincs ezzel tisztában? Ha nem szeretettel fogadnak bennünket, mi kikészülünk. Ez az, amit délután az Úr elé viszünk. Azokat a sérüléseinket, amiket azért szereztünk - anyánk méhétől fogva -, mert nem úgy fogadtak, ahogy kellett volna. Nem szerettek annyira, mint amennyire mi megkívántuk. S ez egy olyan területe az életünknek, ami rejtett, amit sokszor magunk se mondunk ki magunknak, de legmélyebben bennünk van, és leginkább megérinthető. Most imádkozunk ezekért.

Azt kérdezte tőlem valaki: „Most már tényleg itthon vagy?" Én azt hiszem, ha az Úrban jársz, mindenütt otthon vagy. És ha te nem az Úrban jársz, nem az Úr szerint vagy ott, azt fogod érezni, hogy nincs ott helyed. Azt mondták nekem: „Ha tudnál angolul, akkor azt mondanám, jó hogy ott vagy, legalább megtérnek az ausztrálok... De ha egyszer arra van adottságod az Úrtól, hogy magyarul tudsz beszélni, és angolul meg nem, akkor mi a fenének vagy ott?" Erre én azt válaszolom, hogy ahol vagy - mert nem csak én vagyok ebben a helyzetben - , ott van az Úr áldása. Amikor olyan helyzetben vagy, hogy azt gondolod, máshol jobban tudnád szolgálni az Urat, máshol nagyobb lehetőséged lenne, és így tovább, pont azon a helyen szakad rád az Úr áldása. Úgy lyukas az ég, hogy csak ekkora lyuk van rajta, és pont oda jön az Úr áldása, ahol vagy. Csak az a kérdés, hogy hiszed-e? Nem az, hogy érzed-e, hanem, hogy hiszed-e?

Amikor anyád és apád mellett voltál, sok bajod volt velük, de amikor messze kerültél az otthonodtól és visszatekintettél a szüleidre, rájöttél, hogy szentek. Engedd meg magadnak, hogy időnként kikerülj a hétköznapjaidból és rálássa magad életére, hogy téged Isten szentnek hívott meg. Isten meghívott bennünket arra, hogy angyalai legyünk. Vannak, akik már angyali ruhába is öltöztek és kiállítják őket előre. De mindegyikünket - akármilyen gatyában jár -, angyalnak hívott meg. Küldöttnek. Elküldött az Úr, hogy rajtad keresztül... Mi történik rajtad keresztül? Mint az áramszedő a villamoson - látsz ilyen villamost, ugye? - egyszercsak annyi a dolgod, hogy Isten szeretete rajtad keresztül odaárad a másikra. De, ha te elkezded magad nézegetni, akkor nem megy. Viszont, ha kiteszed a kezed, akkor megy. Tehát ma azt szeretném az Úrtól kérni veletek együtt, hogy nyújtsa ki a mi áramszedőinket újból. Hogy ne magunkkal törődjünk - mert mi karizmatikusok vagyunk -, hanem merjünk egyszerűen odaadottak lenni. Ha elkérjük ezt az Úrtól, vigyázz, mert meg is teszi. Ő maga behajtja rajtunk, elveszi mindazt a játékszert, amit nem akarunk odaadni Neki, kiüresíti a kezünket, és amikor úgy érzi üres a kezünk, mert nincs benne játék, akkor bekapcsolja.

Amiről ma beszélünk, azt úgy hívjuk, hogy belső gyógyulás. Ez egy elrejtett hely, egy elrejtett kincs volt számunkra húsz évvel ezelőtt. Egyszerűen nem hallottunk róla, vagy alig hallottunk róla. A belső változásainknak, a mi nagy lendületünknek az alapja a mi belső létünk, a tudatalatti, az emlékek, azok, amiket talán lesöpörtünk, elfelejtettünk - hátul vannak, de túl a bűneinken -; nagyon fontosak az életünkben, mert minden visszhang onnan jön föl a lentiből, s ha az torz, a visszhangunk is torz lesz. Hiába akarok én jó és szent lenni,

és szeretni, ha ez a belső mélység roszat visszhangzik, torz lesz a szeretetem is, és megrémülnek tőlem. Talán érezted már azt, hogy valakit szeretnél vagy valakit szeretni akartál, és visszautasítottak. Nem bennük volt a hiba, hanem benned, mert lent torzulás volt. Amikor az Úr elé megyünk, hogy a bensőnket, - amit mi már nem tudunk megérinteni tudatosan, amit mi nem tudunk birtokba venni már, bár mi vagyunk, mi voltunk, de múltunkká vált, és megkövesedett bennünk -, megérintse, megelevenítse és meggyógyítsa, akkor pont azt kérjük az Úrtól, hogy ezáltal a külsőt, vagyis a mi szeretetlángolásunkat, a mi odaadásunkat őfelé is, és egymás felé is megújítsa. Voltál már úgy, hogy nem tudsz imádkozni? Elfordul. Pont azért, mert a belsőd megkövesül, a belsőd megmerevedik, a belsőd legyöngül. Voltál már úgy, hogy nem tudtál imádkozni, mégis imádkoztál? Néhányunk még így is volt, mi? Jól tetted. S egy idő után azt érzed, hogy a kő megelevenedik, és megindul benned. Most egy nagy közös imádságot teszünk, hogy mindnyájunkban meginduljon, ez a kő, hogy ezek a belső mélységben lévő görcsök és nyavalyák, amik benn lerakódtak, változzanak meg. Amiért kérjük az Urat, az nem kisebb csoda, mint ha a bénák járnak és a vakok látnak. De akik a megújulásban élnek, azoknak duplán szükségük van erre, mert lemerevedik a lehetőség, a tevékenység, nem tudnak az Úrral együttműködni. Az Úrral együttműködni nem azt jelenti, hogy te csinálsz valami szívességet az Úrnak, hogy megépíted az Isten Egyházát, hanem azt, hogy engeded, hogy az Úr dolgozzon benned, sokszor a te te tehetetlenségeden keresztül.

Kérlek Téged, Uram, hogy tedd áramszedőiddé az én testvéreimet, hogy egészen alakítsd át őket szabaddá, a Te erőddé, hatalmaddá, hogy minden legyél bennünk. Imádunk Téged, Jézus Krisztus, áldunk Téged, mert a Te Szent Kereszted által megváltottad a világot. Áldott Jézus, dicsőítünk Téged, hogy Te vagy a mi gyógyulásunk. Úr Jézus eléd hozzuk a legkisebbeket először, mindenekelőtt azokat, akiket mellém ültettél, akikben megindult egy élővíz áradat, egy folyó, hogy elővedd őket, hogy fölszedj mindent belőlük, ami leülepedett, megkövesedett az életükben, hogy minden sebükből gyógyítsd őket, hogy egészen átalakítsd őket a te edényeddé, hogy teljesen a tieid lehessenek. Jézus, könyörülj meg rajtunk, cselekedd meg a te gyógyító szeretetedet bennük, hogy megerősítsd őket, hogy sebeiket ékességgé tedd. Hogy tiszta, teljes bűnbánatot adj nekik, hogy teljes átalakulást adj nekik Uram, a zsengéknek, akiket ma kaptunk testvéreinknek. Amen.

Marik Tamás

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Ahogy nem tudok felnőni ehhez a mikrofonhoz, talán ugyanúgy nem tudunk felnőni mi az Isten nagyságához. De akkor, amikor megnyílik a szívünk arra, hogy Ő munkálkodjék bennünk, akkor arra mondunk igent, hogy egészen bennünk legyen. Van, aki már megtette, megtisztította a szívét, mert érezte az Úr közelében, a közelségében, hogy milyen kicsi, mennyire tisztátalan. Talán érzi a gyöngeségeit, a botlásait is. De ha most ezzel lesz elfoglalva a szíved, akkor nem fogod megtapasztalni azt, hogy Ő hogyan munkálkodik, hogyan erősít meg téged. Mert mi az Isten nagyságára szeretnénk megnyílni. Nem arra kaptuk az életünket, hogy a bűneinkkel vesződjünk, hanem hogy azokat elhagyjuk. Isten nagyságára nyíljon meg a szívünk. Talán ezért olyan jó, hogy a találkozásainkkor - legyen az bármilyen ifjúsági találkozó -, előtérbe került az Úr jelenléte, az Ő szeretete, az Ő jósága. Ez erősít és gyógyít. S ha erre megtudunk nyílni, ha meg tudod nyitni most a szívedet, hogy Ő a nagy, ez jó lesz neked. Ha el tudod felejteni, félre tudod tenni, hogy mik a gyöngeségeid, és megnyílsz arra, hogy Ő szólítson, akkor megtapasztalod, hogyan adja a növekedést, hogyan gazdagít, hogyan újítja meg a szívedet. Amikor most megnyitjuk a szívünket a találkozásra, megnyitjuk arra is, hogy az Ő jóságát, szeretetét és örömét átéljük, s így egészen kiszolgáltatjuk magunkat, hogy fölkavarjon bennünket, egész mélységéig átjárja az Ő szeretete az életünket, múltunkat, jelenlétünket, hogy Isten a jövőnk lehessen. S az Ő kicsinysége lehessünk mindannyian. S így kérjük, így hívjuk ide közénk. Mielőtt azonban ezt megtennénk, mielőtt erre készen állnánk, igazából arra kellene készen állnunk, hogy szolgáljuk Őt - testvéreink szolgálatára, testvéreink megerősítésére. S itt kellene kérni az Úr erejét, hogy Ő legyen az első, kérni az Ő szeretetét, az Ő átalakító erejét, s akkor megtapasztalhatjuk majd az Ő nagyságát, irgalmát, dicsőségét és életet formáló erejét.

Mielőtt elkezdenénk a Szentségimádást, és kérnénk, hogy az Úr mutassa meg az Ő szeretetét, imádkozzunk azokért a testvérekért, akik most itt szolgálnak. Nem ők szolgálnak, hanem rajtuk keresztül az Úr. Értük imádkozzunk, a Szentségimádás vezetőiért, azokért a testvérekért, akik a közös imádságban testvéreink szolgálatára lesznek: Kérlek Téged, álld meg testvéreimet, álld meg és erősítsd meg őket, hogy a Te szentségednek, a Te szeretetednek gyógyító erejével, testvéreink szolgálatában hordozni tudjanak, adni tudjanak, a te szeretetedet közvetítsék. A gyógyulás, erősödés, szabadság, szeretet növekedjék a szívekben Általad, testvéreink közvetítésével. Szenteld fel őket, áldd meg őket és erősítsd meg őket, hogy szeretetednek tanúi és közvetítői lehessenek. Legyen ezért, Uram, Neked dicsőség, hála, kendd fel őket Uram a Szentlélek erejével, a Lélek örömével és tüzével, hogy valóban a Te nagyságodat dicsőíthessük, a Te szeretetedet, és a Te jóságodat hirdethessük. Kérlek, Uram, adj szabadulást minden megkötözöttségtől adj szabadulást, add a Lélek erejét és örömét, és áraszd ki kegyelmi ajándékait testvéreink szolgálatára. Erősítsd meg őket és kendd fel őket. Amen.

Kemenes Gábor

BALÁS BÉLA PÜSPÖK ATYA BESZÉDE A KONGRESSZUS ESTI SZENTMISÉJÉN

Kedves Testvérek! Nagyon nagy örömmel jöttem ide. Úgy érzem, hazai pályán vagyok! Ahogy azt az elképesztő hírt hallottam - hogy mit tervezett itt a Szentatya -, nem sokkal utána az egyik éjjel álmot láttam, mégpedig azt, hogy ég a püspöki palota, és én belülről próbálom szétverni valahogy a tetőt, és mászok kifelé.

Most fordítva érzem igaznak ezt a képet: láng van a püspöki palota fölött, és az ország fölött. De ez a láng nem éget, nem bánt, s nemcsak lebeg, hanem be is fog jönni. Ahányan vagyunk, annyi szíven, annyi mosolyon keresztül. Ahány becsületes, jóakarat van itt köztünk, amennyi bűnbánat, ezeken a pontokon keresztül jön be a tűz, de nem fog tönkretenni senkit és semmit. Határtalan bizalom és jókedv van bennem, ha erre gondolok. Ilyen imádságos lélekkel nézek a jövő elé.

Amit a Bibliából most olvastunk, ez egy álom. Hogy angyalok szolgálnak és a vadállatok nem harapnak? Próbálja meg ezt valaki éjszaka a Keleti pályaudvar mellett megcsinálni, vagy bármely nagyváros elhagyatott pontján. Amikor Márk evangéliuma így beszél, akkor a jövőt vázolja föl, s az induló fiatal Jézus személyében fölvillan az egész emberiségre váró győzelmes cél. A második Ádám ugyanazt a békét hozza, mely megvolt az első Ádámnál a vétek előtt, hogy angyalok szolgáltak és a vadállatok nem haraptak. Mindenki barátja volt a másiknak. Egy ügy volt: Istent szeretni, imádni! Ez összekötött testvéri békében mindenkit. Álom! Az, hogy Eldáb és Medárd nem úgy prófétál külön, hogy pukkadjon a másik hatvannyolc - aki odament a táborba -, hanem a hatvannyolc meg az a kettő pontosan ugyanazt csinálja, akárhol is van - ez álom. Az, hogy Józsué ne fontoskodjon, hogy az egyik ne fúrja a másikat, hogy Mózes bölcsessége terjedjen szét a világban - ez egyenlőre álom. De ha nincsenek álmaink, akkor a munkát se tudjuk elkezdeni. Nagyon jól tudjuk, hogy amikor a mérnök tervez, akkor már kész is van. Egy látomással kezdődött a munka. Mint a vers vagy a zene. Egyszercsak valahogy megvan. Amikor a zeneszerző leül a zongora mellé és kezdi az első kottafejeket írni, ő már tudja, hogy mit csinál, belül megvan. Latin közismert mondással „finis" a cél. „Primus in intencione" - a cél az első a tervezéskor, „et ultimus in executione" - és utolsó lesz majd a végrehajtáskor. Vagy ugyanez a vicc nyelvén: azt tudom, hogy mi lesz, de hogy addig mi lesz?! Addig egyháztörténelem lesz. Amit a Biblia fölvázol mint célt, mint eszményt, azt az Egyháznak kell naponta szépen vérverítékkel, csendes munkával, imával valósággá tenni.

Évával történt - aki talán itt van most közöttünk -, hogy amikor pedagógusi munkáját elkezdte a sérült gyerekek között, a kollégák kioktatták, csak nyugodtan üsse, esetleg rúgja is őket, ha rosszalkodnak, mert nem lehet itt másként fegyelmet tartani. Ő persze mosolygott ezen, hogy ugyan már, nem lesz itt probléma. Hát nem a csodát! Rögtön a legelső napon, ahogy bement, fiatal kamaszodó fiúk közé keveredett e fiatal, törékeny tanárnő. Se szó, se beszéd, az egyik beleharapott a kezébe. Azért ez nagyon meglepte. A gyerek várt, nyilván ökölbe szorult a keze, hogy... A tanárnőt annyira meglepte ez a furcsaság, hogy nyúlt felé a keze, de nem ütésre, hanem simogatásra. Azt mondja leírhatatlan a változás, ami ott egy másodperc alatt történt. Ez a gyerek többet nem harapott se tanárnőt, se mást, és angyali béke lett a szívében. Azután az intézetből kivette, próbálta nevelgetni. A törökőri templomban volt a bérmálása, és egy becsületes, jó embert nevelt belőle. A maga módján, amennyire telik tőle, szent embernek indult.

Testvérek, amikor azt vesszük észre, hogy az állam pillanatnyilag nem harap - most értsük jól: az egyház sem harap -, akkor mögötte nem az van, hogy „...mert a gazdasági helyzet, ...mert megbukott a rendszer", stb. Dehogy! A gazdasági helyzet nekünk sohasem kedvez. Az a pénzügyi zűr, ami megbuktatja az egyik diktatúrát, nem fog kedvezni nekünk. Jön majd egy másik, egy más típusú. A pénz, a hatalom nekünk sohasem kedvez. Ha valaki netán így gondolta volna, az sürgősen próbálja kiigazítani gondolkodásmódját. Persze, hogy látszólag ez borította föl a stratégiát, de mögötte azért nagyon jól tudjuk, hogy hány millió vértanú volt keleten. Nagyon jól tudjuk, hogy mennyi szemlélődő ember, mennyi csendes megtérés. Tatjana Goricseva könyvére is gondolok, meg sok minden másra.

Amerikában - ahol a nyáron sikerült egy kicsit szétnéznem -, kezembe nyomtak egy sok oldalas, hatalmas, színes újságot. Nem tudom hány oldalon keresztül sorolja a Mária-jelenéseknek a tengerét, ami napjainkban történik. Ukrajnától kezdve Sanghajon át Dél-Amerikáig mindenfelé. Engem nem zavar és ökumenikus érzékemet se borzolja. Meg vagyok győződve, hogy a hittanunk nem állt a feje tetére, nem Mária-központú lett, hanem csak csendes ébresztgetése ez az alvó Egyháznak. S mihelyt az magához tér, a Szűzanya csendben visszahúzódik, mert él az, amit Krisztus akart - az egymást meg nem harapó embereknek a boldog közössége. Soha az életben nem volt időszerűbb a karizmatikus gondolat - mozgalom, nem is mozgalom, nem tudom mi itt a jó kifejezés -, ez a szívemnek sarkig kitárása, a másikat meg nem harapás, ez a lélek eresztékéig való radikális megtérés. De nem eszelős módra. Látjuk, hogy mi van most körülöttünk. Nemcsak a püspöki palota ég belülről, hanem jelképesen az országház is ég, és a televízió

is ég. Minden mintha lángokban állna. S itt lehet úgy tüzet oltani, hogy ugyanakkor a Lélek lángja égjen. Az a fajta, ami nem kormoz, nem éget. Nagyon szép korban élünk, ezért legyünk nagyon hálásak Istennek.

Visszatérve erre az ószövetségi olvasmányra, amikor Mózes próbálja kicsit nevelni az utódját, Józsuét, az új korszaknak új emberét, akkor olyan furcsa az a szóhasználat, hogy „tiltsd meg nekik". Mózes így válaszolt: „Tűzbe jössz miattam? Bárcsak az egész népet prófétává tenné s kiárasztaná rájuk Lelkét az Úr!" Értsük meg - itt egy pici gyakorlatot mondanék -, vannak helyzetek, amikor nem tüzesnek kell lenni, hanem lelkesnek. Amikor nem valahogy csillogni kell és a másikat esetleg a puszta létemmel megalázni vagy a tisztánlátásommal rádöbbenteni az ő homályára. Miért? Miért kellene megalázni? Nem az a fontos, hogy én most mire jöttem rá, hanem az, hogy a másik is rájöjjön valamire. Ez a nagyon finom, nagyon hajlékony, alázatos a „másik szeretete". Úgy várom, hogy a Léleknek mindenhol sikerüljön teret nyernie, minden embert meghódítania, építenie. És nem irigykedem. Egy nagyon kollegiális kanyarját ajánlom ennek az egész karizmatikus mozgalomnak: fogjunk össze! Vegyük észre, hogy sokkal többen vagyunk, mint amennyien most itt megjelentünk. A Népstadion kevés volna. Hiszem, biztos, hogy így van! Hiszen a Lélek nemcsak most működik, hanem mindig is működött, csak mindig másként, meglepetéseket tartogatva.

Történt egyszer, egy szombat este, amikor egy kis templom mellett mentem el. Feltűnt, hogy világosak az ablakok, kocsik állnak a templom körül, gondoltam „hát ott a helyem, megnézem mi van ott..." Gyönyörű ének, imádkoznak elől, ketten-ketten a harmadikért. Aztán elvágódik a bal szélső, összecsuklik a jobb szélső. Én még ilyet nem láttam közelről! Olvasni olvastam róla és mondtak nekem badarságokat. Tíz percig néztem és akkor nagyon ideges lettem és kijöttem. Az volt a szerencsém, hogy ott volt a sámsoni Varga atya s olyan aranyosan, olyan kedvesen kezdte magyarázni nekem. „Hát ez nem úgy van, hogy lesújtja a Lélek." Mert én azt mondtam: „Ez borzasztó, hát miért sújtja le? Nekem azt mondták azért, mert ellenáll, de nem értem, akkor KO-val (knock out) kiüthetné egész Európát. Én nem tudok róla, hogy ilyen verekedős volna a Szentlélek!" „Nem így, hanem mint a jó orvos, gyógyít, ezért hívják Lélekben elpihenésnek" - magyarázta.

Nem voltam otthon ebben a terminológiában. Hazafelé menet gondolkodtam, hogy van az, hogy velem ez még nem történt meg? Hogy van az, hogy én még se úgy magamban, se közösségben nem énekeltem nyelveken? Becsülettel bevallom, hogy senkit meg nem gyógyítottam eddig. Hosszasan eltűnődtem, hogy vajon ellenállok-e a Szentléleknek? Nincs bennem semmi pap létemre? Éjszakába nyúlva vizsgáltam lelkiismeretemet, és csendben imádkoztam. Egyszerre csak valami nagyon nagy öröm lepett meg, hogy dehogyisnem, hát miféle badarságokat gondolok én itt össze? Van, nekem is van! Csak másféle. Nem is egy karizma. Nem árulom el, hogy mennyit vettem észre. És akkor a többi már olyan pofon egyszerűen jött! Hogy van humor az Isten Szent Lelkében! Van egy könnyedség, nem úgy, mint Józsuéban, aki csak olyan jogász módon, egyetlen modellben tudott gondolkodni.

Hihetetlen változatosan működik a Szentlélek. Minden korszakban olyan „kukaccal" halászik, ami éppen kell annak a korszaknak. Másként áradt a Lélek Prohászka korában, másként áradt, amikor én voltam tizenéves, huszonéves, és voltak legendás pannonhalmi vagy debreceni lelkigyakorlatok, másként árad egy öregember életében, másként a fiatalnak, másként a Jenőnek, stb. Lényeg az, hogy árad, szakadatlanul árad, és mindig egy picit másképp. Mert közben az élet is változik, az Egyház is változik.

Hát ez ebben a szépség, hogy egy élő Egyházban vagyunk! Nem múzeumőrök vagyunk..., hogy kinyilatkoztatás... amit folyton leporolgatunk, hogy szépen minden úgy legyen, ahogy régen volt. Én ezt élvezem, hogy az Isten ebbe az Egyházba hívott meg, most hívott meg az Ő emberének, hogy ti most vagytok itt, most találkoztunk össze itt, ma este, és akar valamit rajtunk keresztül - örüljünk ennek! Működjünk vele együtt! Ne perzselően, ne égetően, de meleg szívvel és lelkesen. Amen.

Minden kedves olvasónknak kegyelemteljes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

KIM KOLLINS BESZÉDE A KONGRESSZUSON

(az Európai Katolikus Karizmatikus Megújulás Tanácsának tagja)

Nagy öröm számomra, hogy ezt a különleges napot együtt tölthetem veletek és együtt ünnepelhetünk.

Az Úr valóban működik. Az egész világon érezhetően kiárad a Szentlélek. Szeretném tolmácsolni nektek Ken Metz atyának, az ICCRO vezetőjének jókívánságait. Megkért, hogy mondjam el, a karizmatikus megújulás mennyire terjed az egész világon! Az elmúlt évek során több mint 25 országban voltam. Azok a kommentárok és jelzések, amit ma elmondok nektek, főleg tőle (Ken Metz atyától) származnak. A saját munkámban, az én utazásaim során szintén megtapasztaltam ugyanezeket a jelenségeket, úgyhogy teljes mértékben egyetértek azzal, amit ő üzent. A katolikus egyházban statisztikailag nézve, a karizmatikus megújulás a legnépesebb bázis, a legnagyobb. Becslések szerint több mint 70 millió embert érintett meg a Szentléleknek ez a kegyelme.

Az ICCRO 220 országgal áll összeköttetésben, és az országoknak több mint a fele rendelkezik ún. nemzeti bizottságokkal, amelyek vezető szervei ezeknek az országoknak a karizmatikus megújulásban. Azt lehet tehát mondani - az ICCRO felmérései alapján is -, hogy a karizmatikus megújulás mindenütt létezik, ahol a katolikus Egyház létezik! Ez az ötödik alkalmam ebben az évben, hogy egy ilyen országos konferencián részt vehetek. Pünkösdkor, ebben az évben, Brazíliában, az ottani karizmatikus konferencián kb. 170 ezren vettek részt. Algériában több mint 20 ezer karizmatikus volt jelen hasonló konferencián. Olaszországban 35 ezren jöttek össze, hogy megünnepeljék együtt az Urat. És a pici máltai szigeten 2400-an jöttek össze, hogy megünnepeljék a nemzeti konferenciát.

Mindenhol a világon a Szentlélek működik. És bárhová megyünk a világban azt látjuk, hogy a Szentlélek, illetve a karizmatikus megújulás, nagyon sokféleképpen nyilvánul meg. Vannak közösségek, vannak imacsoportok, vannak evangelizációs iskolák.

De nem számít az, hogy hova megyünk, mindenhol nyitott szívekre találunk. Szívekre, amelyek még mélyebben akarják megismerni az Úr Jézus Krisztust. Nyitott szívekre, melyek be akarják fogadni a Szentlélek erejét, hogy a Szentlélek erőt adjon nekik, hogy erre a világra el tudják vinni az örömhírt.

Azt írja Suenens bíboros, ne úgy értelmezzük a megújulást, mint egy mozgalmat a többi között. Ha így értelmezzük, akkor félreértjük a természetét. A Szentlélek megmozdulása, a Lélek mozgalma ez, amelyet a Lélek az Egyház egésze számára kínál azzal a céllal, hogy megfiatalítsa az egyházi élet minden területét. A fontos az, hogy állandóan nyitva tartsuk a szívünket. Mint egyének is, és mint a megújulás egésze is.

Bárhová utazom is, gyakran teszek fel kérdéseket, s azután hagyom, hogy ezek a kérdések ott lüktessenek az emberek szívében, miután elmentem.

Az első kérdésem általában ez: „Szeretitek Jézust?" A következő pedig így szól: „Szeretitek az Ő Egyházát?" Mert ezt a kettőt nem lehet különválasztani, ez a kettő egy. És ahogy növekszünk, ahogy a megújulás maga növekedik, a megújulás maga lesz az Egyház számára a tanúságtétel. Vannak kihívások, amik előttünk állnak.

Az első kihívás, amellyel szembe kell néznünk, hogy azt a tüzet, amit lángra lobbantott bennünk az Úr, vajon valóban hűségesen őriztük-e, vajon valóban hűségesek voltunk-e Istenhez ennek a lángnak az őrzésében? Hűségesek voltunk-e ahhoz a kegyelemhez, amelyet úgy hívunk a Szentlélekben való megkeresztelkedés? Átadtuk-e ezt a kegyelmet másoknak is? Hűségesek voltunk-e abban, hogy az „Élet a Lélekben" szemináriumon keresztül másokkal is megismertessük a Szentlélek tüzét? Nagyon fontos, hogy mindig visszatérjünk az alapokhoz, és újra és újra megvizsgáljuk magunkat, vajon mennyire vagyunk hűségesek. Azt is megkérdezhetjük magunktól, mennyire voltunk hűségesek az Egyház missziós működéséhez? Vajon hűségesek voltunk-e abban, hogy bárhová mentünk is, megosztottuk az örömhírt másokkal?

A második kihívás az, hogy meg kell találnunk azokat a módokat, ahogy a megújulást a hétköznapi keresztény élet egészébe integrálhatjuk.

A harmadik kihívás, ami előttünk áll, hogy valóban megbecsüljük azokat a különböző módokat, ahogy Isten mindannyiunkban működik, hogy támogassuk a különböző imacsoportoknak, az evangelizációs összejöveteleknek a gyümölcseit. De emlékeznünk kell arra, hogy az Úr együttműködést akar, nem pedig versengést. Az Úr azt akarja, hogy egymással alázatban működjünk együtt, és hogy támogassuk egymást abban, amire az Isten meghívott bennünket. Az Úr hűséges Isten. S még csak most van a kezdete mindannak, amit az Isten velünk tenni akar.

Növekedj annak a megismerésében, hogy ki is vagy te Jézusban, kinek számítasz te Jézusban. Növekedj abban, hogy megismerd az Egyház szívét. Ki vagy te az Egyházban? És gyümölcsöt fogsz teremni. Az Ő gyümölcsét, a Szentlélek gyümölcsét, amely az Egyház szívében nyilatkoztatja ki magát. Kérem a Szentlelket, hogy áldjon meg titeket ezen a mai estén. Az Ő szeretetében távozzatok el erről a kongresszusról. Amen.

AZ ÖRÖMRŐL...

Általában, amikor az emberek örömeikről beszélnek, akkor különféle élvezetekre, vagy valami sikeres dologra gondolnak. Örömük oka egy megszerzett tárgy vagy személy, egy megvalósult terv (álom), esetleg egy gyermek születése - tehát minden, ami őket magukat gazdagítja. Ezek persze önmagukban nem elítélendőek.

Ám a keresztény ember számára adva van egy mélyebb, egy minden kézzelfoghatón felüli öröm megélésének a lehetősége is, amely öröm nem annyira törekvésének eredménye, mint inkább az Istennel való kapcsolatából fakadó állapot, ami nem egyéb, mint a kereszt öröme.

Első hallásra ez furcsa és ijesztő paradoxonnak hat, de ha megvizsgáljuk a lelki élet nagy mestereinek írásait - amelyek a lemondás útjára irányítják figyelmünket -, észrevehetjük, hogy egyfajta belső derűt és örömet sugároznak, jóllehet igen sok megpróbáltatást kellett kiállniuk Isten ügyéért. A Szentek öröme azért volt olyan átütő és sugárzó, mert ők a dolgokat Isten szemével nézték és szerették. Abban a belső szabadságban, amely mindent érintetlenül hagy és szemlél.

A testi ember - aki mindent magának akar - valójában semmit sem birtokol, mert önző voltából fakadóan nem képes felfogni a dolgok valóságos lényegét (ennélfogva nem is élvezheti őket), így azokból semmit sem mondhat magáénak, csupán a dolgokkal kapcsolatos illúzióit, melyekben szüntelenül csalódnia kell, mert azok gyakran szöges ellentétben állnak a (rendszerint profán) valósággal. Öröme tehát tűnékeny illúzióra, nem pedig a valóságra épül, ezért folyton keres, és semmiben sem találja tartósan örömét.

Ellenben a lelki ember öröme teljes. Ez persze nem jelenti azt, hogy zavartalan, és soha nem szakítja meg szomorúság, mert hiszen ha úgy lenne, akkor már angyalok lennénk, vagy igen nagy szentek. Nos, az Istentől való öröm jellemzője, hogy egyszerű, tiszta, áttetsző, és a szeretet szabadságából fakad. Mert *„a szeretet olyan tökéletes, amilyen szabad"* (T. Merton). És minél szabadabb ez a szeretet, annál nagyobb a lélek öröme.

Az öröm gyakran akarati döntés, leküzdése minden pesszimista, reménytelen gondolatnak. Az örömre törekednünk kell, nem elég passzívan várni Isten kegyelmére. Törekvésünk persze nem lehet öncélú, pusztán egy boldog állapot megszerzéséért vívott harc.

Örömre való törekvésünk azt jelenti, hogy tudatosan ellene mondunk minden olyan gondolatnak vagy szándéknak, amely Isten iránti bizalmatlanságot, csüggedést, önsajnálatot, haragot és más negatív hatást eredményez bennünk. Ezek ugyanis gyengítik Isten bennünk kifejtett kegyelmi tevékenységét.

Isten országa béke és öröm a Szentlélekben (vö. Róm 14,17). Isten országa pedig itt van közöttünk (vö. Lk 17,21), sőt mibennünk, amennyiben teret engedünk szívünkben a Szentlélek munkájának.

Isten a megtéréskor megízlelteti a lélekkel a mennyország örömét. Szomjúságot önt belé, majd próbák elé állítja, melyek célja a mind tisztább szeretet elérése.

Hogy meddig tartanak a próbák? Keresztes Szent János szerint: „általában sokáig; minden attól függ, a szeretet milyen fokára akarja emelni Isten a lelket." A küzdelmek mélyítik, tisztítják, s egyre önzetlenebbé, egyre istenibbé teszik örömünket, míg végül elérkezünk örömünk országába, ahol Isten jelenlétének örvendhetünk.

Végezetül megkérdezhetjük: keresztény életünk szempontjából mennyire fontos, hogy örömben éljünk? Egyáltalán miért buzdít bennünket Pál apostol örvendezésre (lásd: Fil 4,4)?

A szomorúság - hacsak nem Istentől ered - rendszerint a lelket önmagába zárja, keserűvé teszi, és ami a legjellemzőbb, hogy világlátását beszűkíti, korlátolttá teszi, vagyis nem lát tovább az orránál. Ez aztán nagy gátját képezi Isten munkájának, mely - mint tudjuk - nem ismer áthatolhatatlan falakat.

A szomorúságban levő lélek igen nagy csapdája, hogy önsajnálatba eshet, és eközben abba a tévhitbe, hogy jelen állapotában magára vállalta a világ minden terhét; úgynevezett mártír-szerepben tetszeleg. Valójában azonban vagy arról van szó, hogy szomorúságával tüntetve az emberek részvétét és szeretetét követeli, vagy tapasztalatlanságából adódóan nem ismeri fel ezen állapotából kivezető útját.

Ezzel szemben az öröm távlatokat nyit a lélek előtt. Az öröm felszabadít, cselekvésre buzdít (lásd: Mt 13,44 vagy 2Kor 8,2). Isten iránti reménnyel és bizalommal tölt el, tehát nem köti meg kételkedéseivel az Úr kezét.

A szívbéli öröm hálára és dicsőítésre serkent, ami megnyitja Isten kegyelmének csatornáit. Ha pedig megszűnik az érezhető öröm, akkor a dicséret áldozatának folyamatos bemutatásával kell előrehaladnunk. Ez az akarati cselekvés őrzi meg lelkünket a helytelen szomorúságtól, és sok egyéb kísértést is segít kivédeni.

Fogadjuk meg tehát Szent Pál buzdítását, különös tekintettel a közelgő karácsonyi örömünnepünkre: **„Örvendjetek az Úrban szüntelen! Újra csak azt mondom: örvendjetek!"** (Fil 4,4)

Gerzsenyi Erika

30.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az egyház tanításából 2
Katona István: A KKM I. Országos Kongresszusa . . 3
Dr. Kovács Gábor: Jöjj, Szentlélek! 3
Horváth Zoltán: Van menekvés a mocsárból? 7
A kongresszuson elhangzott tanúságtételek 9
Paskai László bíboros úr levele a Kongresszushoz . . 13
Imák és tanítások a belső gyógyulásért 13
Balás Béla püspök atya beszéde 16
Kim Kollins üzenete 18
Gerzsenyi Erika: Az örömről... 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 2.
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes
Készült: ENA Kiadói, Nyomdaipari és Kereskedelmi KFT
1204 Budapest, Ady E. u. 145.b.
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992